

ภาคผนวก ก

ประวัติของหนุ่มเมืองจันทน์

หนุ่มเมืองจันทน์ หรือ สรกล อุดุลยานนท์ ปัจจุบันเป็นผู้จัดการสำนักพิมพ์มติชน และเป็นคอลัมนิสต์มติชนสุดสัปดาห์ กรุงเทพธุรกิจ สรกล อุดุลยานนท์ เป็นคนจันทบุรี มีชื่อเล่นว่าต๋ม แต่ทุกคนมักจะเรียกว่า หนุ่ม เนื่องจากนามปากกา หนุ่มเมืองจันทน์จบการศึกษา ระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

ในขณะที่เรียนอยู่นั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้น สรกล อุดุลยานนท์ เป็นนักศึกษาที่ชอบทำกิจกรรมนักศึกษามาก ได้ทำกิจกรรมค่ายนอกสถานที่ตลอดเวลาที่เรียน ได้ทำงานกิจกรรมนักศึกษาที่องค์การนักศึกษาธรรมศาสตร์ ซึ่งสรกล อุดุลยานนท์ กล่าวว่า เป็นประสบการณ์ที่ดีเป็นการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมให้มีความสุข

เมื่อจบจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็สมัครทำงานที่หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน เนื่องจากเป็นคนที่น่าสนใจข่าวสารบ้านเมืองตั้งแต่สมัยเรียนตอนแรกตั้งใจจะมาเป็นนักข่าวที่มติชนรายวัน แต่ตำแหน่งงานว่างอยู่ที่ประชาชาติธุรกิจ จึงเริ่มต้นเป็นนักข่าวประชาชาติธุรกิจ ต้องเป็นสิ่งที่เขาไม่ถนัด 7 วันแรกของการทำงานเขาต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจและทำข่าวเกี่ยวกับเศรษฐกิจเรื่อยมา

สรกล อุดุลยานนท์ ได้ทำงานหลากหลายหน้าที่ เช่นเป็นนักข่าวประชาชาติธุรกิจ นักข่าวมติชนรายวัน มติชนรายสัปดาห์ ทำงานเกี่ยวกับโฆษณา มติชนทีวีและมติชนออนไลน์ งานที่ปรับเปลี่ยนไปมาไม่ได้ทำให้เขาท้อแท้เพราะมีคติประจำใจว่า เปิดใจให้กว้างยอมรับและเรียนรู้ ซึ่งงานเหล่านี้ทำให้เขาได้รับข่าวสารข้อมูลจากแหล่งต่างๆอย่างมากมาย จากการสัมภาษณ์ และพูดคุยกับบุคคล การศึกษาเพิ่มเติมทำให้เขามีข้อมูลและประสบการณ์

จนวันหนึ่ง เสถียร จันทิมาธร อยากให้เขียนคอลัมน์ที่เกี่ยวกับ ธุรกิจอะไรก็ได้ที่ง่าย สรกล อุดุลยานนท์ จึงได้เขียนบทความตามมุมมองของเขา เมื่อเขียนเสร็จแล้ว จึงต้องซื้อคอลัมน์นั้นว่า “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” และใช้นามปากกาว่า “หนุ่มเมืองจันทน์” นับตั้งแต่นั้นมา

ที่มาของ นามปากกาว่า “หนุ่มเมืองจันทน์”เกิดจากเมื่อได้เขียนบทความเสร็จแล้ว เสถียร จันทิมาธร ให้เขาคิดชื่อนามปากกา ในตอนนั้นสรกล อุดุลยานนท์ได้เหลือบเห็นชื่อคอลัมน์หนึ่งที่มีชื่อว่า แวะห้องโฆษณาโดยสาวระยอง จึงได้ตั้งชื่อนามปากกาของเขาให้มีความหมายใกล้เคียงกัน เนื่องจากตนเองเป็นคนที่มีภูมิลำเนาจากจังหวัดจันทบุรี

งานเขียนของหนุ่มเมืองจันทน์ได้นำเอาประสบการณ์ของบุคคลอื่นที่ผ่านชีวิต ผ่านความลำบากมาแล้วประสบความสำเร็จในชีวิต มากล้นกรองแล้วร้อยเรียบเป็นภาษาที่เรียบง่าย สั้นๆ กระชับแต่ได้ใจ ความตอนแรกหนุ่มเมืองจันทน์จะเขียนบทความโดยไม่มีอารมณ์แฝงอยู่เลยแต่ด้วยลักษณะนิสัยเป็นคนอารมณ์ดี เวลาต่อมาก็เลยลองเขียนบทความที่นำเสนอข้อมูลและสอดแทรกอารมณ์ขัน ผลปรากฏว่าผู้อ่านชื่นชอบแนวเขียนแบบนี้มากเลยพัฒนาเป็นท่วงทำนองการใช้ภาษาของตนเอง

ผลงานการเขียนคอลัมน์ฟ้าสต์ฟู้ดธุรกิจของ หนุ่มเมืองจันทน์ เป็นที่รู้จัก มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นในการใช้ภาษาคือ ใช้ภาษาสั้นๆ อ่านง่าย กระชับมีอารมณ์ขันแฝงอยู่ สามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย จึงทำให้มีผู้อ่านเป็นจำนวนมาก และมีการการรวมเล่มเพื่อจำหน่าย ซึ่งตอนนี้ก็ได้รวมเล่มเป็นเล่มที่ 27 แล้วโดยเล่มนี้มีชื่อว่า เราต่างเป็นแรงบันดาลใจให้แก่นัก

ภาคผนวก ข

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1829 เรื่องที่ 1

คิดจาก “คำคม”

ตอนนี้ชีวิตของผมอยู่ในห้องเรียนเป็นประจำเพราะ ABC (Academy of business creativity) หรือสถาบันพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เชิงธุรกิจที่ผม และ “โจ้” ธนา เชียรอัจฉริยะร่วมกันทำขึ้นมา สนุก ๆ ตอนนี้แตกแขนงไปมากมายมีทั้ง ABC TALENT และ ABC REAL การที่มีวิทยากรที่มีชื่อเสียงมาบรรยายในห้องมากมาย ย่อมถือเป็น “อาหารสมอง” อันโอชะของผมถึงจะไม่ได้เป็น “นักข่าว” แล้วแต่สัญญาตัญญู “นักข่าว” ก็อยู่ในสายเลือดผมเป็นคนชอบฟังครับ ชอบมาก... ดังนั้นถ้าวันไหนไม่มีคิวขึ้นเวทีเพื่อซักถามวิทยากร ผมจะนั่งประจำการอยู่หลังสุดนั่งฟังวิทยากรแล้วจดบันทึกอย่างมีความสุข สมุดบันทึกเล่มเล็ก ๆ สีดำของผมจึงเต็มไปด้วยความรู้มากมาย เหมือนกัน “เหมืองแร่ความรู้” ยิ่งฟังเยอะ ยิ่งมีข้อมูลมากเท่าไร ผมยังมีความรู้สึกอยากเขียนมากเท่านั้น อยากนั่งคิด และเรียบเรียงข้อมูลเหล่านี้ให้เป็น “ตัวอักษร” แต่การเขียนหนังสือมันต้องใช้ “เวลา และ “สมาธิ” ต้อง “โฟกัส” ช่วงนี้เวลาในชีวิตของผมให้กับหลักสูตร ABC และรายการฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ทางช่องเวิร์คพอยท์เป็นหลัก ไม่สามารถ “โฟกัส” กับงานเขียนเป็นเล่มได้ ผมนึกถึงคำพูดของ “สังข์” โต้ะกลมโทรทัศน์ที่บอกว่าเขาชอบทำละครเวทีมากกว่ารายการทีวี เพราะละครเวทีนั้นเราจะใช้เวลาหลายเดือนอยู่กับสิ่ง ๆ เดียว ค่อย ๆ ปลูกปั้นตั้งแต่เริ่มต้นยังทำ ยั่งยืน ไม่เหมือนรายการโทรทัศน์ที่ต้อง “เผาทิ้ง” ทุกสัปดาห์ สัปดาห์ใหม่เริ่มต้นใหม่ คงคล้าย ๆ กับนิตยสารรายสัปดาห์แหม่ม ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วครับ พอดต้องคิดรายการโทรทัศน์ทุกสัปดาห์ “เวลา” ที่จะ “โฟกัส” กับงานเขียนก็น้อยลง แต่ความรู้ “อยากเขียน” ก็ยังอยู่ ความรู้สึกนี้ยังชัดเมื่อผมนั่งอ่านสมุดบันทึกสีดำมี “ข้อคิด” และ “คำคม” มากมายบางเรื่องผมก็เอาไปทำมาหากินแล้ว แต่บางเรื่องก็ยังไม่ได้เขียนส่วนหนึ่งเพราะไม่เข้ากับประเด็นที่เลือกมาเขียนในคอลัมน์ พื้นที่จำกัดเลยแะข้างทางไม่ได้เนื้อหาดี ๆ ที่ไม่ได้เขียนถึงก็คงคล้าย ๆ กันกับ “เพลง” ใน “หน้า B” ของศิลปินดัง ๆ ใ้เพราะแต่ไหนก็ไม่ค่อยได้ฟังในคอนเสิร์ต... น่าเสียดายไม่เชิ้อลองอ่านดูนะครับ “มีสิ่งเดียวที่ผู้บริหารต้องทำคือ Do the right thing ทำในสิ่งที่ถูกต้อง” เป็นคำพูดของคุณ วรวิทย์ อุ๋นใจ บอสใหญ่ของ “เซ็นทรัลออนไลน์ – บีทูเอส” และ “ออฟฟิศเมท” เขาบอกว่าเป็นหลักการบริหารที่เขาได้จากการเรียนที่ “นิคัา” ฟังดูเหมือนกำปั้นทุบดินแต่ “จริง” มากอะไรควรทำ และอะไรไม่ควรทำงานมานาน ๆ เราจะรู้เองว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้อง และควรทำ ผู้บริหารที่ดี คือ ทำในสิ่งที่ถูกต้องหน้าต่อไป “คนที่อยู่ข้างหน้าสำคัญที่สุดเป็นคำพูดของคุณอาณัติ จ่างตระกูล อดีตผู้บริหารของ “ซัมซุง” ปัจจุบันเป็น

บอสใหญ่ของ “เพาเวอร์บาย” คนนี้เข้ามาครบทั้งกลยุทธ์ธุรกิจ และหลักการบริหารคนบางเรื่องฟังดูเหมือนเป็นหลักง่าย ๆ แต่สำคัญมากจากประสบการณ์การทำงานของผมฟังปั๊บรู้เลยว่า “ของจริง” “คนที่อยู่ข้างหน้าสำคัญที่สุด” นี่คือ หลักการง่าย ๆ ของคุณอาณัติเขาบอกว่าถ้าลูกน้องเดินเข้ามาปรึกษางานที่ห้อง ไม่ว่ากำลังจะทำอะไรอยู่เขาจะวางงานทั้งหมดแล้วนั่งฟังลูกน้อง “ตา” และ “หู” ของเขาอยู่ที่ลูกน้อง ไม่ใช่ “ตา” มองหน้าจอ แต่ “หู” ฟังลูกน้องคุณอาณัติบอกวามนุษย์ทุกคนมีเซ็นส์ว่าลูกน้องกำลังฟังเขาอยู่หรือเปล่า ปัญหาบางปัญหาเราอาจแก้ไขให้เขาไม่ได้แต่ขอเพียงแค่รับฟังเขาก็รู้สึกดีแล้วคิดแบบใจเขาใจเราเวลาเราพูด เราก็อยากให้คนอื่นฟังครับ คนที่อยู่ข้างหน้าสำคัญที่สุด พลิกหน้าต่อไป “ความคิดสร้างสรรค์ คือ ไฟความรู้ คือ ฟืน” เป็นคำพูดของ “พีจิก” ประกาศชลสรานนท์ ครับ “ความคิดสร้างสรรค์” จะกลายเป็นจริงได้ก็เหมือนกับกองไฟที่ลูกโซนขึ้นมา ถ้าฟืนแค่ “ไอเดีย” ไม่สำเร็จต้องมี “ความรู้” เป็นพื้นฐานด้วยเหมือนกับ “ฟืน” ที่ซ่อนตัวอยู่ใน “แสงไฟ” พลิกหน้าต่อไป “การที่เราเริ่มต้นแย่ ๆ ไม่ได้หมายความว่าเราจะจบดี ๆ ไม่ได้” เป็นคำพูดของ “พีจิม” สุวภา เจริญยิ่ง “พีจิม” เป็นนักการเงินที่เชี่ยวชาญเรื่องตัวเลขแต่เข้าใจในมนุษย์ดีมาก คนเราชอบคิดว่าถ้าเริ่มต้นดี ก็จบดี แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว ไม่มีอะไรแน่นอน คนจำนวนมากที่เริ่มต้นแบบติดลบ แต่ก็สามารถประสบความสำเร็จได้ครับ เริ่มต้นแย่ไม่จำเป็นต้องจบแย่ เริ่มต้นแย่ แต่เราสามารถจบดี ๆ ได้เราก็คือคนกำหนดตอนจบของเราเอง อ่านประโยคนี้ของ “พีจิม” แล้วรู้สึกดีขึ้น แฮ่ม...เริ่มต้นแย่ ๆ ด้วย “อยากเขียน” แต่ไม่มี “เวลา” แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะจบดี ๆ ไม่ได้ พลิกหน้าต่อไปเป็นคำคมของ “ด้วง” ดวงฤทธิ์ บุนนาค สถาปนิกมือหนึ่งของเมืองไทย เขาให้คำจำกัดความของ “ความคิดสร้างสรรค์” ครับ “อะไรที่เป็นไปได้ในบริบทที่มี” ความคิดสร้างสรรค์ ไม่ใช่จะคิดทำอะไรก็ได้แบบนั้นเรียนกว่า “ฟุ้ง” ต้องคิดภายใต้ “บริบทที่มี” ต้องคิดในสิ่งที่เป็นไปได้ภายใน “ข้อจำกัด” ที่มีอยู่ อ่านปั๊บ กระจ่างแจ่มแจ้งภพเลยครับ เพราะดูจาก “บริบทที่มี” ในชีวิตตอนนี้แล้ว การลงมือเขียนหนังสือเป็นเล่มคงไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้ พอลคิดได้ผลก็ปรับโหมดความคิดใหม่ทันที ตั้งคำถามง่าย ๆ “อะไรอยู่ตรงหน้า” แล้วคิดแบบคุณอาณัติ “สิ่งที่อยู่ตรงหน้าสำคัญที่สุด”

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1830 เรื่องที่ 2

ระฆังแห่งชีวิต

ผมเชื่อว่าเสมอว่าชีวิตของแต่ละคนก็เหมือนกับนิยายเล่มหนึ่งไม่ว่าคนที่ประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวยากจน หรือร่ำรวยล้วนมีแง่มุมที่น่าสนใจแตกต่างกันแต่สิ่งที่ “ชีวิต” ต่างจาก “นิยาย” คือ “นิยาย” นั้นมีคนแต่งเรื่องให้แก่ “ชีวิต” ...เราเขียนเองเล่นจริง เจ็บจริง ด้วยความเชื่อนี้เองทำให้ผมชอบอ่านหนังสือประวัติบุคคล และชอบฟังเรื่องราวของคนมากกว่าอ่านหนังสือ “ฮาวทู” เพราะเรื่องราวของคนเป็นกรณีศึกษาที่มีลมหายใจ และบาดแผล ตอนเป็นนักข่าว ผมก็ชอบสัมภาษณ์เรื่องประวัติคน ตอนทำหลักสูตร ABC ผมก็ชอบฟังวิทยากรต่าง ๆ เล่าประวัติ หรือวิถีคิดต่าง ๆ ล่าสุดในหลักสูตร ABC TALENT ที่รับคนเรียนอายุต่ำกว่า 35 ปี ผมชอบช่วง “TALENT TALK” มากที่สุด “เมย์” น้องจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดเป็นคนเสนอไอเดียนี้ครับ เธอบอกว่าตอนเรียนที่มหาวิทยาลัยมีช่วงหนึ่งที่อาจารย์เปิดให้แต่ละคนออกมาพูดเรื่องอะไรก็ได้คนละ 15 นาที จะเป็นเรื่องชีวิตตัวเอง การทำกับข้าว การวิ่ง ฯลฯ อะไรก็ได้เป็นไอเดียที่น่าสนใจมาก แต่ตอนที่ตัดสินใจเดินหน้าก็กลัวเหมือนกันว่าจะไม่มีใครเล่นด้วย เพราะนิสัยคนไทยชอบนั่งหลังห้อง ไม่ค่อยถาม และไม่กล้าขึ้นพูดหน้าชั้น แต่พอนำมาทดลองใช้กับ ABC TALENT ผิดคาดครับ ลงชื่อครบ 20 คนตั้งแต่วันแรก บรรยากาศการคุยจะเป็นแบบง่าย ๆ เป็นกันเองทุกคนจะนั่งบีนแบ็กบ้าง ยืนบ้าง นั่งพื้นบ้างอยู่ในห้องเล็ก ๆ เหมือนบรรยากาศรอบกองไฟ แล้วเพื่อนก็ยืนเล่าเรื่องแบบสบาย ๆ เชื่อมโยงกันว่าเรื่องราวที่เล่าในเวลา 15 นาทีเปรียบเสมือน “เรื่องสั้นชีวิต” ดี ๆ เรื่องหนึ่งเลยครับ เป็นเรื่องที่ผมไม่เคยฟังมาก่อน บางคนเล่าเรื่องการรับสืบทอดกิจการของพ่อ บางคนเล่าเรื่องการฟันฝ่าสร้างธุรกิจใหม่ บางคนเล่าเรื่องการทำความฝันให้เป็นจริง บางคนเล่าประสบการณ์การช่วยชีวิตคน บางคนเล่าเรื่องการออกหักครั้งแรก บางคนเล่าเรื่องการฝึกเดินเพื่อจีบสาว บางคนที่เป็นมือกลองก็ตีกลองไปเล่าเรื่องไปเพราะหวัชข้อของเขา คือ “จังหวะชีวิต” บางคนเล่าเรื่องการลดความอ้วนพร้อมกับเล่นฮูลาฮูปไปด้วยตลอด 15 นาที ไม่อยากจะบอกเลยว่าผมเป็นแฟนคลับช่วง TALENT TALK ชอบมากกว่าการฟังวิทยากรอีกครับ เพราะเรื่องราวของแต่ละคนสดมากเหมือนตอนที่ผมอ่าน “โคเถียวไม่มีขา” หนังสือเล่มแรกของ “นิ้วกลม” สดใหม่ และอร่อย มีเรื่องหนึ่งที่ผมชอบมากเป็นเรื่องของ “หมอต้ม” “หมอต้ม” เริ่มต้นการเล่าเรื่องด้วยการสั่นระฆังเล็ก ๆ เขาถามทุกคนว่าตอนเด็ก ๆ เคยไปทัศนศึกษาไหม เวลาไปทัศนศึกษาจะมีนักเรียนอยู่ 3 กลุ่ม กลุ่มแรก จะรีบเดินดูสถานที่นั้นอย่างละเอียด พอเสร็จก็เล่น หรือซื้อของ กลุ่มที่สอง จะรีบดู และรีบกลับมาเล่น กลุ่มที่

ตาม จะเล่นเป็นหลักพอใกล้หมดเวลาก็รีบเดินไปคู และส่วนใหญ่จะดูได้ไม่ครบ จากนั้น “หมอต้ม” ก็ตัดกลับมาที่เรื่องราวในชีวิตการเป็นหมอของเขา ตอนแรกเขาอยากเป็น “หมอเด็ก” เพราะคิดว่าจะได้เล่นกับเด็กน่ารัก แต่พอฝึกงาน เขาก็พบว่าเด็กที่มาหาหมอทุกคนจะงอแง ไม่น่ารักเหมือนหลาน ๆ ที่เราเล่นด้วย เขาก็เลยเปลี่ยนมาเรียนอายุรแพทย์ “หมอต้ม” บอกว่าในโรงพยาบาลนั้น เหมือนกับสถานที่สอนธรรมชาติดีมาก เพราะเราจะเห็นการเกิด – แก่ – เจ็บ – ตาย ครบถ้วนทั้งหมด ในโรงพยาบาล เขาบอกเพื่อน ๆ ว่าภาพฝันของทุกคนเวลาที่ต้องเสียชีวิตลงคล้าย ๆ กันในหนึ่งนอนอยู่บนเตียง มีลูกหลานนั่งอยู่รอบเตียง เราได้กอด และสั่งเสียทุกคนจนหมดสิ้นแล้วค่อยไปแบบสบายใจ เอ็นคิง “หมอต้ม” บอกว่าชีวิตจริงไม่เคยมี “ฟินาเล่” แบบนี้ สิ่งที่เขาเห็นในโรงพยาบาลก็คือ เราสามารถเดินทางจากชาตินี้ไปชาติหน้าภายในพริบตาไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อน นี่ก็จะไปก็ไปเลย ไม่มี “ฟินาเล่” เขาบอกว่าเวลาที่แย่ที่สุดของหมอ คือตอนที่บอกคนไข้ว่าเป็นโรคร้ายแรง มะเร็ง หรือเอดส์ เพราะเหมือนกับบอกคนไข้ว่าเขาเหลือเวลาในชีวิตอีกไม่นาน ส่วนใหญ่พอบอกไปคนไข้จะตกใจ เศร้า บางคนร้องไห้ แต่มีบางคนเดินมาขอบคุณหมอ ขอขอบคุณที่บอกล่วงหน้าให้เขารู้ว่ายังมีเวลาในชีวิตเหลืออีกไม่นาน มีอะไรที่ควรทำ หรือต้องทำ เขาจะได้ทำ “หมอต้ม” บอกว่าชีวิตของเรา ก็เหมือนกับการไปทัศนศึกษาในวัยเด็ก ลองทบทวนดูว่าใครใช้ชีวิตแบบไหน เราไม่รู้ว่าวันสุดท้ายของชีวิตจะมาเมื่อไรครับ “หมอต้ม” กำลังเตือนทุกคนว่าชีวิตจริงไม่มี “ฟินาเล่” แล้วเขาก็หยิบประหมังเล็ก ๆ ใบเดิมมาต้นอีกครั้ง เป็น “ระฆังแห่งชีวิต”

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1831 เรื่องที่ 3

ราคา “ความคิดถึง”

ผมเดินออกจากโรงหนังด้วยความรู้สึกแปลก ๆ “เต๋อ” นวพล เล่นงานผมเข้าแล้ว ผมได้ยื่นชื่อ “เต๋อ” นวพล ชำรงรัตนฤทธิ์ มานานแล้ว ทั้งในฐานะ “คนเขียนบทภาพยนตร์” และผู้กำกับฯ หนังสือดีฝีมือดี แต่ไม่เคยดูหนังที่ “เต๋อ” กำกับฯ เลย พอ “เต๋อ” มาทำหนัง “ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ” กับค่ายจีทีเอช ผมก็อยากดูเหมือนกับหนังอีกหลาย ๆ เรื่องที่อยากแล้วไม่ได้ดู เพราะผมไม่ใช่ “คอหนัง” ที่ดูหนังเป็นประจำ และตามปกติก็แทบไม่ได้เข้าโรงหนังอยู่แล้ว จนกระทั่งเริ่มมีความเห็นของคนดูที่ออกมาในโลกออนไลน์ มีทั้ง “ชอบ” และ “ไม่ชอบ” “ชอบ” ก็ชอบระดับหนังในดวงใจหนังที่ดีที่สุดของปีอะไรประมาณนั้น ส่วน “ไม่ชอบ” ก็ชัดเจนเลย เพราะหนังของ “เต๋อ” คงไม่ “ฟีลกู๊ด” เหมือนหนังจีทีเอชเรื่องอื่น ๆ หวังทางหนึ่ง ได้อีกทางหนึ่งก็เลย “ผิดหวัง” ความขัดแย้งของทางความเห็นเช่นนี้เองที่ยั่วให้ผมอยากไปพิสูจน์ อยากรู้เหมือนกันว่ารสชาติใหม่ของจีทีเอชจะเป็นอย่างไร หนังของ “เต๋อ” จะ “อินดี” แค่ไหน จะดูไม่รู้เรื่องหรือเปล่า “พีแก๊ส” จิระ มะลิกุล เคยเล่าที่มาของหนังเรื่องนี้ให้ฟังเหมือนที่ผมเขียนไปเมื่อครั้งก่อน “เต๋อ” เขียนบทหนัง “วัยรุ่นพันธุ์ล้าน” แบบหามรุ่งหามค่ำจนผิวหนังเป็นผื่นคันเขาไปหาหมอ โรงพยาบาลรัฐเจอหมอผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน เมื่อต้องมาสัมผัสตัวก็รู้สึกเขินเขาจึงเกิดไอเดียอยากทำหนังเรื่องนี้ “ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ” ชื่อเรื่องบอกเนื้อเรื่องของหนังได้สมบูรณ์มาก เนื้อหาในหนังมีอยู่แค่จริง ๆ คริบ เป็นชีวิตของคนทำงานฟรีแลนซ์ที่รับงานอิสระไม่มีเงินเดือนประจำ ถ้ามีงานก็มีเงิน ไม่มีงานก็ไม่มีเงิน “ยุ่น” พระเอกในเรื่องเป็นคนบ้างานชีวิตมีแต่งาน มีเพื่อนน้อยมากในโทรศัพท์แทบจะไม่มีเบอร์ของใครเลยนอกจาก “เจ้” ที่เป็นคนรับงานให้ตามปากสั่งคมของ “ฟรีแลนซ์” จะเจอเพื่อนน้อยกว่าคนทำงานประจำที่มีเพื่อนเต็มสำนักงานไม่เหงาหนังของ “เต๋อ” เล่นกับประเด็นเล็ก ๆ แค่นี้แต่ “ลึก” รายละเอียดในแต่ละช่วงคนทำให้เราตั้งคำถามกับชีวิตได้ดี งาน – สุขภาพ – ความเหงา – เวลา ฯลฯ และการเรียงลำดับความสำคัญของสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต ถูกละการเล่าเรื่องของ “เต๋อ” ก็แปลกกว่าหนังที่เคยดู แทนที่เขาจะใช้ “ภาษาภาพ” อธิบาย “ความคิด” ของ “ยุ่น” “เต๋อ” กลับใช้วิธีของละครช่อง 7 คือ ให้พระเอกพูดกับตัวเองส่งเสียงบอก “ความคิด” ตลอดเวลา ใครจะไปนึกว่า “สิ่งเดียวกัน” ที่เราจำตอนดูละครคนโทรทัศน์ เห็นนางเอกพูดกับตัวเองที่ไรก็สายหน้าแต่ใน “ฟรีแลนซ์ฯ” “ยุ่น” พูดกับตัวเองเมื่อไร ผมกลับรู้สึกว่า “เท” รับผิดชอบ “เต๋อ” สั่งให้ผมจำตรงไหน ผมตามใจ “เต๋อ” ตลอด จำจริงครับ เป็นมุขแปลก ๆ ที่เฮ้มาก

กวนมาก ชอบครับ อาจจะเป็นเพราะผมดูหนังน้อยไม่ค่อยมีสูตรสำเร็จในหัวเท่าไรนัก และอาจเป็นคนชอบอะไรที่แปลก และแตกต่าง ผมจึงดูหนังของ “เต๋อ” ด้วยความตื่นตาตื่นใจ สำหรับผมเสน่ห์ของหนังเรื่องนี้ คือวิธีการเล่าเรื่อง เหมือนเราฟังคนที่เล่าเรื่องเก่ง และกวน สลับกับการดูคลิป “แอบถ่าย” แบบรายการเรียลลิตี ได้มุมมองของชีวิตคนจริง ๆ หนังของ “เต๋อ” ไม่ได้บีบคั้นอารมณ์หนัก ๆ ไม่เศร้ามาก ไม่โรแมนติกจัด ประโยคที่กระแทกใจผมที่สุด คือ บทสนทนาระหว่าง “หมอลิม” กับ “ยูน” “หมอลิม” เตือน “ยูน” ว่าร่างกายได้ส่งสัญญาณเตือนแล้วว่าสุขภาพย่ำแย่ แต่ “ยูน” บอกในทำนองว่าเขาไม่กลัวความตาย “หมอเลยได้ยืนยันว่าคนที่คิดว่าไม่กลัวความตาย เพราะเขาไม่มีให้ให้คิดถึง” กลางแสกหน้าเลยครับ เพราะชีวิตของ “ยูน” มีคนไม่กี่คนที่วนเวียนอยู่ในชีวิตเขาสนิทแต่ไม่ถึงกับ “คิดถึง” ดังนั้น เมื่อวันหนึ่งความรู้สึกของเขาที่มีต่อหมอลิมเปลี่ยนไป “ยูน” นับวันที่จะได้เจอหมอลิม เขาขอมกินยา ขอมเลือก “สุขภาพ” มากกว่า “งาน” เพราะ “ยูน” มีคนให้คิดถึงแล้ว ผมเดินออกจากโรงหนังด้วยความรู้สึกอึดอัด และระมัดระวังตัว เดินข้ามถนนก็ระวัง นั่งรถก็บอกคนขับให้ขับช้า ๆ **“เพราะผมมีคนที่คิดถึงรออยู่”**

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1832 เรื่องที่ 4

อยากกก...

ทันทีที่เห็นหนังสือ “ข้าให้ชนะ” บนแผง ผมรีบหยิบทันที ไม่ใช่เพราะชื่อหนังสือ แต่เพราะชื่อคนเขียนครับ “คาซุโอะ อินาโมริ” แค่เป็นผู้ก่อตั้งบริษัทเคียวเซร่า ผมเฉย ๆ ครับ แต่ที่ต้องรีบหยิบเพราะตำแหน่งนี้ของเขา “ผู้อยู่เบื้องหลังการฟื้นคืนชีพอย่างน่าอัศจรรย์ของสายการบิน JAL” จำเรื่อง “ทัศนคติ” ที่ผมเขียนถึงนายอินาโมริคนนี้ได้ไหมครับ ตอนที่ไปกอบกู้ JAL ที่ล้มละลาย ต้องเข้าแผนฟื้นฟูกิจการ และออกจากตลาดหลักทรัพย์ “อินาโมริ” อายุ 78 ปี เห็นอายุแล้วตกใจ แต่เขาใช้เวลาเพียงแค่ 3 ปี ฟื้นฟูเจแปนแอร์ไลน์ส์ให้มีกำไร และซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ได้อีกครั้ง ถือเป็นความมหัศจรรย์อย่างยิ่ง ครั้งนั้น เขาเริ่มต้นแก้ปัญหาด้วยการปรับ “ทัศนคติ” ของพนักงาน ด้วยสมการง่าย ๆ ผลลัพธ์ของงาน = ความสามารถ × ความพยายาม × ทัศนคติ เขาใช้เครื่องหมาย “×” ไม่ใช่ “+” นอกจากนั้น เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละหัวข้อ ก็ไม่เหมือนกัน “ความสามารถ” เขาให้ 0 – 100 “ความพยายาม” ให้ 0 – 100 เหมือนกัน แต่ “ทัศนคติ” “อินาโมริ” ให้คะแนนตั้งแต่ -100 ถึง 100 เมื่อใช้เครื่องหมาย “×” “ทัศนคติ” จึงมีความสำคัญมาก เพราะมีทั้งเครื่องหมาย – และ + ถ้า “ความสามารถ” ดีมาก “ความพยายาม” ดีมาก “ทัศนคติ” เป็น “บวก” ยิ่งบวกมากเท่าไร พนักงานคนนี้จะป็นทรัพยากรที่มีค่าของบริษัท เพราะผลลัพธ์ของงานจะดีมาก ในมุมกลับกันถ้าพนักงานคนนี้มี ความพยายาม และความสามารถดีมาก แต่ “ทัศนคติ” เป็น “ลบ” เครื่องหมายลบจะดึง ความพยายาม และความสามารถของเขาไปอีกทางเลย พนักงานคนนี้จะน่ากลัวมาก นึกถึงคนเก่งที่ขี้โกงสิครับ บริษัทเจ๊งได้ง่าย ๆ เลย “ทัศนคติ” จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก สมการของ “อินาโมริ” ลึกซึ้งจริง ๆ ครับ อีกเรื่องหนึ่งที่ผมชอบ เป็นเรื่องการเปลี่ยนความปรารถนาให้กลายเป็นจริง ครั้งหนึ่ง “อินาโมริ” ไปนั่งฟัง “มัสสึชิตะ โคโนะซุเกะ” เทพเจ้าแห่งการบริหารจัดการของญี่ปุ่น เขาเป็นผู้ก่อตั้ง “พานาโซนิค” คนนี้ก็เก่งครับ ผมติดตามเรื่องราว และวิถีคิดของเขามาตลอด “อินาโมริ” บอกว่า “มัสสึชิตะ” พูดถึงหลักการบริหารแบบสร้างเขื่อนที่โค้งค้ง หลักการง่าย ๆ ก็คือถ้าเราไม่สร้างเขื่อน พอฝนตกหนัก น้ำก็จะท่วม พอเข้าหน้าแล้ง น้ำก็จะแห้งเหือด แต่ถ้าเราสร้างเขื่อน เราจะมีอำนาจควบคุมเหนือแม่น้ำไม่ขึ้นอยู่กับดินฟ้าอากาศแต่อย่างใด แนวคิดของเขาอาจขัดแย้งกับนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม แต่ “มัสสึชิตะ” นำแนวคิดนี้มาใช้ในการธุรกิจ เขาสอนให้ทุกบริษัทต้องเก็บสำรองทรัพยากร และเงินทุนส่วนเกินเอาไว้ใช้ในยามจำเป็น “อินาโมริ” เล่าว่าคนส่วนใหญ่ในห้องแสดงท่าทีไม่เห็นด้วย เพราะแต่ละคนเป็นนักธุรกิจขนาดเล็ก และขนาดกลาง คนที่

เริ่มทำธุรกิจ อย่าว่าแต่เงินเก็บเลยครับ เงินทุนหมุนเวียนยังหายใจไม่ทั่วท้องเลย มีคนหนึ่งขึ้นถามแบบมีอารมณ์ “หลักการบริหารแบบสร้างเขื่อนก็ฟังดูดี แต่เราคงทำไม่ได้ คุณไม่บอกหน่อยรึว่าจะสร้างเขื่อนนั้นได้อย่างไร” “มัสสิหิตะ” ยิ้มเจื่อน ๆ “บอกตามตรงนะครับ ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องทำอะไร แต่ผมก็อยากสร้างมันขึ้นมาให้ได้” เหมือนตอบไม่ตรงคำถาม เหมือนไม่ได้ตอบ แต่ “อินามุริ” เกิดอาการขาไตรขึ้นมาในบัดดล “วิธีการ” สร้างเขื่อนไม่สำคัญเท่ากับ “ความอยาก” สร้างเขื่อนเราต้องมีความปรารถนาอันแรงกล้าขึ้นมาก่อน แล้วเราจะเห็นทางเหมือนคนที่ทำงานใหม่ ๆ ถ้าเขา “อยาก” เก็บเงินต่อให้เงินเดือนชักหน้าไม่ถึงหลังเขาก็จะเก็บ พอเงินเดือนออกก็ดึงส่วนหนึ่งเข้าแบงก์ก่อนเลยเหลือเท่าไร ใช้เท่านั้น ไม่ใช่ใช้ก่อน เหลือเท่าไรค่อยเก็บแบบนั้น จะไม่เหลือเก็บ “ต๊อบ” เจ้าแกนน้อย ก็เคยพูดประโยคคล้ายกันนี้ มีคนถามว่า ถ้ามีไอเดียดี ๆ และอยากทำธุรกิจนี้มาก ๆ แต่ไม่มีเงินเขาจะหาเงินมาจากไหน “ต๊อบ” บอกว่าถ้าเรามีความอยากทำที่มากพอเราจะพยายามหา “ทาง” จนเจอเอง คือ จะค้นจนสุดชีวิตเพื่อจะทำมันให้ได้นี่ถึงตอนที่ “ต๊อบ” ทำสาหร่ายทอดกรอบ” ตอนเริ่มต้นขายดีมาก เขาอยากนำสาหร่าย “เจ้าแกนน้อย” ไปขายใน “เซเว่นอีเลฟเว่น” พอเซเว่นฯ อนุมัติ เขามีปัญหาเรื่องการสร้างโรงงาน เพราะต้องใช้เงินทุน กู้แบงก์ก็ไม่ผ่าน เหตุผลที่ไม่อนุมัติ ไม่ใช่เรื่องความเป็นไปได้ของโครงการ แต่เป็นเรื่อง “อายุ” ตอนนี “ต๊อบ” อายุแค่ 19 ปี แต่เพราะภาพฝันของ “ต๊อบ” ชัดเจน และมีความปรารถนาอันแรงกล้าผลักดัน “ต๊อบ” พยายามหาทางทุกอย่างที่จะเงินมาลงทุนให้ได้ สุดท้ายเขาก็เลือกการขาย “เกาลัดเจ้าแกนน้อย” ที่มีอยู่ 30 สาขาตามห้างต่าง ๆ ได้เงินมา 6 ล้านบาทเพื่อสร้างโรงงานครับ ถ้าอยากทำมากพอเราจะหา “ทาง” เองเอง “อินามุริ” สรุปว่า ถ้ามีคน 2 คนมีความสามารถและความพยายามเท่ากัน ถ้าคนหนึ่งล้มเหลว อีกคนหนึ่ง ประสบความสำเร็จ ไม่ใช่เรื่อง “โชค” หรือ “วาสนา” แต่เป็นเรื่อง “ความปรารถนา” ที่ไม่เท่ากันคนที่มีความปรารถนาอันแรงกล้านั้น แทบจะคิดฝันแต่เรื่องนั้นสามารถลืมนั่นลืมนอนได้เลยครับ “ความสามารถ” และ “ความพยายาม” ไม่สำคัญเท่ากับ “ทัศนคติ” “ความอยาก” คือ “ทัศนคติ” อย่างหนึ่ง อยากทำ และคิดว่าเราทำได้ “ทัศนคติ” +100

ทำอะไรก็สำเร็จ

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1833 เรื่องที่ 5

การลงทุน

เคยสงสัยไหมครับว่าทำไมพระเครื่ององค์หนึ่งจึงมีราคาเป็นล้าน บางองค์สูงถึงห้าสิบล้านบาท หรือเคยสงสัยไหมว่าทำไมภาพเขียนของศิลปินดัง ๆ จึงราคาเป็นล้าน ยิ่งถ้าศิลปินดังระดับโลกยิ่งเป็นพันล้านบาท หรือเคยสงสัยไหมครับว่าทำไมกระเป๋าสตางค์ของผู้หญิงใบหนึ่งจึงมีราคาเป็นแสน ขอโทษครับหลายแสนบาท โดยเฉพาะ “แอร์เมส” กระเป๋าที่ผู้หญิงรัก แต่ผู้ชายจำนวนไม่น้อยเกลียด โดยเฉพาะ “สามิ” ที่ภรรยาชอบ “กระเป๋าสตางค์” เรื่อง “พระเครื่อง” บางคนบอกว่าเป็นเรื่อง “ความเชื่อ” เหมือนกับว่าองค์ไหนศักดิ์สิทธิ์มาก ราคาแพงมาก แต่ในความเป็นจริง องค์ที่เข้ากันราคาแพง ๆ อย่างพระสมเด็จบางขุนพรหมไม่เห็นมีใครพูดถึงความศักดิ์สิทธิ์มากเท่าไร เช่นเดียวกับภาพเขียนจะบอกว่าภาพที่แพง คือภาพที่สวยงามที่สุดก็ไม่ใช่ มันเป็นเรื่อง “การลงทุน” ครับ คนเล่นพระองค์นี้เยอะ ลงทุนแล้วราคาขึ้น ราคาเข้าจึงแพง เหมือนกับภาพเขียน คนนิยมภาพของศิลปินคนนั้นเยอะลงทุนแล้วราคาขึ้น เขาก็ซื้อ เช่นเดียวกับ “กระเป๋าสตางค์” หญิงจะซื้อเพราะความพอใจ แต่เวลาบอก “สามิ” เธอจะบอกว่าเป็นการลงทุน เพราะยิ่งนานวันราคายิ่งขยับขึ้น ซึ่งก็เป็นเรื่องจริง แต่ที่ไม่จริงก็คือเธอซื้อเรื่อย ๆ ไม่เคยขายเลย เคยสงสัยไหมครับว่าทำไมราคาที่ดินกลางเมืองจึงราคาสูงสิบล้านตารางวาละล้าน ถ้าสุดขยับสูงขึ้นไปถึงล้านห้าแล้ว ตอนที่เห็นราคาที่ดินสูงถึงตารางวาละล้านบาท ผมไม่นึกว่าราคาจะขยับขึ้นไปได้อีก หรือถ้าขยับก็คงจะขยับขึ้นช้า ๆ แต่แป๊บเดียวราคาที่ดินก็ขยับขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ไม่ถึงปี ขึ้นไปถึงล้านห้า...บ๊ะเจ้า สงสัยมานานแล้วว่าทำไมนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์จึงยอมจ่ายค่าที่ดินแพงขนาดนี้ วันก่อนเพิ่งได้คำตอบมันเป็นเรื่องโครงสร้างต้นทุนธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ครับ ถ้าเป็นบ้านเดี่ยว หรือทาวน์โฮม ราคาที่ดินจะเป็น “ต้นทุนหลัก” ของธุรกิจ ค่าก่อสร้างไม่ใช่เรื่องใหญ่ ราคาที่ดินที่สร้างบ้านเดี่ยวจึงสูงมากไม่ได้ แต่ “คอนโดมิเนียม” ไม่ใช่ ต้นทุนที่ดินแค่ 10 % ของต้นทุนทั้งหมด แต่ค่าก่อสร้างจะสูงถึง 50 – 60 % ถ้าราคาที่ดินขยับจาก 1 ล้านบาท เป็น 1.1 ล้านบาท เพิ่มขึ้น 1 แสนบาท หรือ 10 % แต่เมื่อเทียบกับต้นทุนรวม 10 % ของราคาที่ดิน ก็แค่ 1% ของต้นทุนรวม ไม่มีผลต่อความเป็นไปได้ของโครงการ ไม่เหมือนกับค่าก่อสร้างที่เป็นต้นทุนหลัก 60 % ถ้าเพิ่มขึ้น 10 % ต้นทุนรวมจะเพิ่มขึ้น 6 % มีผลกระทบต่อกำไรขาดทุน ทันที ดังนั้นเวลานักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ซื้อที่ดิน เพื่อทำคอนโดมิเนียม เขาจึงยอมทุ่มเงินซื้อที่ดินแพง ๆ ถ้าทำเลดี เพราะราคาที่ดินที่ขยับขึ้น มีผลต่อต้นทุนโครงการน้อยมาก นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ที่ดินกลางเมืองแพง จากตารางวาละล้าน เป็นล้านห้า และเชื่อว่าอีกไม่กี่ปี เราคงเห็นราคา

ตารางวาละ 2 ล้านอย่างแน่นอน มันเป็นเรื่องการลงทุนครับ แต่ทุกครั้งที่เห็นข่าว การซื้อขายที่ดิน ถนนสุขุมวิทตารางวาละล้านบาทขึ้นไป ผมจะนึกถึงความผิดพลาดของ “ป้า” ทุกครั้ง ทำไมหรือครับ หลายคนอาจไม่รู้ว่ครอบครัวยของเรามีที่ดินใกล้กับถนนสุขุมวิทประมาณ 60 ไร่ ถ้าคิดราคาตารางวาละล้านก็ “มหาเศรษฐี” ดี ๆ นี่เองแต่บังเอิญ “ป้า” เลือกผิดไปหน่อยไปเลือกซื้อที่ดินถนนสุขุมวิทเหมือนกัน แต่อยู่ที่จังหวัดจันทบุรี จากตารางวาละล้านก็ลดลงนิดหน่อยเหลือไร่ละ 2 – 3 แสน เคยนึกเล่น ๆ ว่าถ้า “ป้า” เป็นเจ้าของที่ดินริมถนนสุขุมวิทแถวทองหล่อ หรือเอกมัย 60 ไร่ ตารางวาละล้าน 1 ไร่ 400 ตารางวา ก็ 400 ล้านบาท 60 ไร่ ประมาณ 24,000 ล้านบาท แค่นี้ก็นอนหลับฝันดีแล้วครับ ยังเคยบอกเพื่อน ๆ เลย์ว่าถ้า “ป้า” เลือกที่ดินถูกแปลงผมคงมีคนรับใช้เยอะมาก มีพี่เลี้ยงประจำตัวเรียกว่า “คุณหนู” ไปเมืองนอกตั้งแต่เล็ก แล้วเราจะไม่รู้จักกัน “เพราะพวกเอ็งกับคุณหนู อย่างข้าจะอยู่คนละชนชั้นกัน” พุคจบก็ตบไหล่เพื่อน “พวกเอ็งโชคดียิ่ง ๆ” ไม่เล้าก่อนะครับว่าเหตุการณ์หลังจากนั้นเป็นอย่างไร เพื่อนสำนึกในบุญคุณหรือไม่ มันไม่สุภาพครับ

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1834 เรื่องที่ 6

ความรัก – ความหวัง – The Down

เมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา นิตยสาร a day ครอบรอบ 15 แสดงว่าผมเจอผู้ชายคนนี้มา 15 ปีแล้ว “โหน่ง” วงศ์ทะนง ชัยณรงค์สิงห์ ยังจำได้ถึงวันที่เขาชอบโครงการนิตยสารเล่มนี้มาเล่าให้ฟังพร้อมกับรูปแบบธุรกิจใหม่ ระดมเงินทุนจากผู้อ่านเพื่อมาทำหนังสือมันเป็นคนฝันที่บ้ามาก บ้าพอ ๆ กับ “โน้ต” อุดม แต้พานิช บอกว่าจะทำ “เดี่ยวไมโครโฟน” คน 1 คนกับไมโครโฟนบนเวทีแล้วเก็บดั่งค์คนดู ในราคาเท่ากับคอนเสิร์ตใหญ่ ๆ ครับ การพิสูจน์ “ความฝัน” ที่ดีที่สุดคือการลงมือทำได้หรือไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่คาใจไปทั้งชีวิต 15 ปีผ่านไป คงไม่ต้องตอบคำถามแล้วว่าวิธีคิดแบบ “บ้า – บ้า” ของ “โหน่ง” วงศ์ทะนง ประสบความสำเร็จหรือไม่ ที่สำคัญ “โหน่ง” ไม่ต้องขึ้นสำนักงานเขตเพื่อเปลี่ยนนามสกุล แต่เขามีนามสกุลใหม่เรียบร้อยแล้วตั้งแต่วันนั้น “โหน่ง อะเคย์” ผ่านไป 15 ปีแล้ว “ความฝัน” ของ “โหน่ง” ยังไม่จบสิ้น เขาก็ยังคงมีไฟฝันในแบบของเขา ถ้าเพียงแต่ฝันว่าอยากจะทำหนังสือคงเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะมีคนจำนวนไม่น้อยฝันเช่นกัน แต่ “โหน่ง” ก็ยังคงเป็น “โหน่ง” คนเดิม เขามี “ความฝัน” เหมือนคนอื่นแต่เขาฝันไม่เหมือนกับคนอื่นหนังสือเรื่องแรกของ “โหน่ง” จึงเป็นหนังสือนี้ The Down จุดเริ่มต้นของหนังสือนี้มาจาก “โหน่ง” ไปเที่ยวอิตาลีในขณะที่ขึ้นชมความงามของสถาปัตยกรรมในประเทศนี้ เขาสังเกตเห็นเด็กดาวน์ซินโดรมจำนวนมากกินอาหารในภัตตาคาร ถ่ายรูปในพิพิธภัณฑ์เดินเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ภาพเช่นนี้แทบไม่เคยเห็นในเมืองไทยเขาเก็บความสงสัยนี้กลับมาเมืองไทยแล้วนำมาคุยกับทีมงาน a day TV เขาจึงรู้ว่าที่เมืองไทยไม่ค่อยพบเด็กดาวน์ซินโดรมตามที่สาธารณะเนื่องจากเหตุผล 2 ประการ คือพ่อแม่กลัวลูกจะดูแล้วตัวเองไม่ได้จึงไม่ปล่อยออกมา แต่ที่น่าเศร้ากว่าก็คือ พ่อแม่อายุที่ถูกเป็นดาวน์ซินโดรมคนแรกทีมงานจะทำการรายการสารคดีฉายทางโทรทัศน์ แต่ “โหน่ง” คิดว่าถ้าอยู่ในโทรทัศน์ สารคดีนี้อาจจะถูกกลืนหายไปกับรายการมากมายในทีวีดิจิตอลเขาจึงเปลี่ยนแผนมาทำหนังสือ ผมนึกถึงหนังสือ “Final score 365 วันตามติดชีวิตเด็กเอ็กซ์” ของจีทีเอช แบบเดียวกันเลยครับ คือตามถ่ายชีวิตของเด็กดาวน์ซินโดรม 5 คน เป็นหนังสือที่ไม่มีบททุกอย่างเป็นเรื่องจริง แต่ที่ยากกว่า Final score ก็คือ เด็กดาวน์ซินโดรมเขามีวิธีคิดที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน แค่ว่าขอให้ “เบงก์” เดินเข้าร้านยูนิโคล่แบบเท่ ๆ ตอนเลิกงานในมุมของหนังสือเขาจะใช้เป็นภาพตอนเปิดร้าน แต่ “เบงก์” บอกว่าไม่ได้ เพราะแม่สั่งว่าเลิกงานต้องกลับบ้านทันที หรือมีคนถาม “เบียร์” ว่าเรื่องที่ทุกข์ที่สุด ในชีวิตคืออะไร “รถเมย์แน่น” หรือน้องอ้อมกับน้องอัน 2 ฝาแฝด

ไปแข่งกีฬาบอชชี ที่คล้าย ๆ กับเปตองที่โคราชแล้วได้ที่ 3 ทั้งที่เคยเป็นตัวแทน ทีมชาติไทยไปแข่งระดับโลกมาแล้ว แต่ทั้งคู่ไม่เสียใจ แข่งเสร็จก็กินขนม ถ้าพุทธศาสนาสอนให้เราอยู่กับ “ปัจจุบัน” ให้มากที่สุดน้อย ๆ คาวนชินโครมก็สอนเราแบบนั้น ผมนั่งข้างจะคุ้นเคยกับหนัง The Down มาก เพราะนอกจากจะคุ้นเคยกับ “โหน่ง” แล้วผู้กำกับ และทีมงานถ่ายทำก็คือ “โอ้” และบริษัทยานแม่คนที่ทำให้รายการฟาสต์ฟู้ดธุรกิจเป็นรายการธุรกิจที่สนุกและดูง่าย ผมมีโอกาสคุยกับ “โหน่ง” เรื่องหนัง The Down อย่างเป็นทางการมา 2 ครั้ง ครั้งหนึ่งในรายการฟาสต์ฟู้ดธุรกิจทางช่องเวิร์คพอยท์ แต่ครั้งแรกเราคุยกันตอนที่ชวน “โหน่ง” มาบรรยายที่ ABC เขายืนยันว่าหนังเรื่องนี้ไม่ใช่สารคดีน่าเบื่อ ไม่ใช่สารคดีเศร้า ๆ แต่เป็นหนังที่สนุก วันนั้นเป็นวันแรกที่หนังตัวอย่างเสร็จ เราเลยนำมาฉายในห้องเรียน เป็นหนังที่น่ารักมากครับ เสียหัวเราะ และความเจ็บแบบอื่น ๆ ในบางช่วงของคนในห้อง พอจะยืนยันได้ว่าสิ่งที่ “โหน่ง” พูดเป็นความจริง เพราะมีหลายฉากที่จำถึงและหลายฉากที่น้ำตาซึมก่อนหนัง จะเข้าโรง นิตยสาร a day นำเรื่อง The Down ขึ้นปก กระแสตอบรับดีมาก คุณหมออัมพร เบญจพลพิทักษ์ จิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องสุขภาพจิต บอกผมว่าพ่อแม่ของลูกที่เป็นคาวนชินโครมฝากขอบคุณ a day มาก เพราะเหมือนกับว่ายังมีคนที่ยังมองเห็นเขาอยู่ ฟังประโยชน์แล้วอึ้งเลยครับ คุณพ่อคุณแม่ของน้อง ๆ คงรู้สึกว่าเขาเหมือนอยู่ในเงามืด ไม่มีใครเข้าใจน้อง ๆ คาวนชินโครมเลย วันนี้เรื่องนี้ปรากฏในหนังสือ ก็เหมือนกับแสงสปอตไลต์จับไปที่น้อง ๆ เราคือมนุษย์ร่วมโลกเฉกเช่นเดียวกัน ผมหวังว่าหนัง The Down ก็จะทำหน้าที่ได้ทรงพลังยิ่งกว่าหนังสือ “โหน่ง” เต็มที่กับหนังเรื่องนี้มากเขาเดินสายประชาสัมพันธ์หนังอย่างเต็มที่เหมือนวันที่เริ่มต้นนิตยสาร a day เลย “โหน่ง” บอกว่า สิ่งหนึ่งที่เขาประทับใจมากที่สุดในการถ่ายทำนั่นคือ “ความรัก” ของแม่ทุกคนเสียสละทุกอย่างในชีวิตเพื่อลูก ไม่มีใครคิดว่าเธอโซคร้าย ลูกคือของขวัญที่มีค่าที่สุดในชีวิต ความรักของแม่เป็น “ความรัก” ที่ยิ่งใหญ่มากครับ ส่วน “อีฟ” จริยา มุ่งวัฒนา โปรดิวเซอร์บอกว่าสิ่งที่เธอได้จากการทำหนังเรื่องนี้คือ “ความหวัง” พ่อแม่ของเด็กคาวนฯ ทุกคนมีพลังแห่งความหวังที่ยิ่งใหญ่มาก เพราะเขา “ความหวัง” เด็กเหล่านี้จึงมีชีวิตที่ดีขึ้น “มันยังทำให้เราเชื่อว่าความหวังเปลี่ยนโลกได้” อีกเรื่องหนึ่ง คือ “ความเชื่อ” พ่อแม่เชื่อว่าลูกจะทำได้ ส่วนเด็กคาวนฯ ก็มี ความเชื่อแบบเดียวกันเชื่อว่าทำได้ สุดท้ายก็ทำได้จริง ๆ เหมือนกับที่ “โหน่ง” และทีมงานทำหนังเรื่องครับ ใครที่ต้องการพลังแห่ง “ความรัก – ความหวัง” และ “ความเชื่อ” The Down ช่วยคุณได้ 15 ตุลาคมนี้ ไปดูเถอะครับ

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1835 เรื่องที่ 7

สิ้นสุด - เริ่มต้น

เพิ่งรู้ว่าเขียนคอลัมน์ “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” ลงใน “มติชนสุดสัปดาห์” เป็นปีที่ 25 แล้วครับ นื่องที่สำนักพิมพ์มติชนเขาบอกมาหนังสือชุดฟาสต์ฟู้ดธุรกิจย้อนหลัง 20 ปีเปิดตัวในงานมหกรรมหนังสือแห่งชาติปีนี้จึงมี 2 วาระที่ทับซ้อนกันคือปีนี้เป็นปีที่ 25 ของการเขียนคอลัมน์และหนังสือเล่มใหม่เป็นฟาสต์ฟู้ดธุรกิจเล่มที่ 25 อะอะไรจะบังเอิญคะนั่นขนาด...ขนาดนั้น นื่องๆที่สำนักพิมพ์เสนอว่า เล่มที่ 25 เราควรจะทำอะไรเป็นพิเศษบ้าง ทางรูปแบบของหนังสือและเนื้อหา มีโครงการนำเสนอหลายรูปแบบมาก ตอนแรกผมก็ฟังกระจายน่าดู คิด - คิด-คิด ยิ่งคิดยิ่งสนุก แต่สนุกเฉพาะตอนคิดนะครับ เราจะเริ่มลงมือทำ สังขารแห่งชีวิตก็ปรากฏ เราได้เรียนรู้ว่า “ความฝัน” กับ “ความจริง” บางทีก็เป็นเส้นคู่ขนานกัน ขออนุญาตไม่เดาเนะครับว่าคิดอะไรไว้บ้าง อายครับ ยิ่งใกล้เส้นตาย “นูช” บรรณาธิการเล่มก็พยายามสอบถามว่าเล่มใหม่จะพิเศษกว่าเล่มอื่นอย่างไรบ้าง โครงการที่เสนอมา โอเคไหม ผมก็ถือกระมิดกระเมี้ยน ตีเนียนไปเรื่อยๆ จนถึงเวลาส่งต้นฉบับ คำนำ และชื่อหนังสือ ความโดดเด่นของหนังสือเล่มนี้จึงปรากฏ เครื่องแบบนี้อธิบายสั้นๆ ไม่ได้ ต้องอธิบายยาวๆเรื่องมันเป็นแบบนี้ครับ

ตอนที่ผมบรรยายให้ที่ผม ABC TALENT หลักสูตรของคนรุ่นใหม่อายุไม่เกิน 35 ปี ตั้งหัวข้อว่า “คำถามแห่งชีวิต” และคำถามหนึ่งที่ยกขึ้นมาเป็นตัวอย่าง คือคำถามของ “พีเถียร” เสถียร จันทิมาธร อาจารย์ด้านการเขียนของผม

ในหนังสือเล่มพิเศษของสำนักพิมพ์มติชนเมื่อสิบกว่าปีก่อน “พีเถียร” เคยบอกว่าคำถามแห่งชีวิตเกิดขึ้นเมื่อวันที่เขาลงจากป่า ปี 25 19 “พีเถียร” ถามตนเองว่า “เราแพ้แล้วจริงหรือ” วินาทีที่ตอบตัวเองว่า “ใช่” เราแพ้ วินาทีต่อไปนี่คือวิถีของการเริ่มต้นชีวิตใหม่แบบไม่ค้างคาใจอะไรอีกแล้ว ตอนที่เล่าเรื่องนี้ประโยคหนึ่งของ “พีเถียร” ก็ลอยเข้ามาในความคิด “การสิ้นสุดของสิ่งหนึ่งคือการเริ่มต้นของสิ่งใหม่เสมอ” ผมได้ยินคำนี้มานานเอามาใช้ในงานเขียนกับบ่อย แต่เชื่อไหมครับว่ายิ่ง “อดีตยาว” มากเท่าไรก็ยิ่งเข้าใจความหมายของคำนี้มากขึ้นเท่านั้น ทุกเรื่องราวในชีวิตของผมต้อง “เริ่มต้น” และธรรมชาติของสรรพสิ่งไม่ว่าชีวิตการทำงานความสัมพันธ์ฯลฯ เมื่อเริ่มต้นก็ต้องมี “สิ้นสุด” แต่ “สิ้นสุด” ไม่ได้หมายความว่าทุกอย่างจบสิ้นลง การสิ้นสุดของสิ่งหนึ่งคือการเริ่มต้นของสิ่งใหม่เสมอ เพราะชีวิตของคนเราต้องดำเนินต่อไป แต่ความรู้สึกในวันที่ “สิ้นสุด” ถ้าเรื่องนั้นจบแบบที่เราไม่ได้เลือกหรือต้องเลือก ช่วงนั้นที่เราจะรู้สึกเลวร้ายมากเหมือน “พ่ายแพ้” เหมือนหมดสิ้นทุกอย่างความรู้สึกแย่ที่เกิดขึ้นเพราะเรามองย้อนกลับไปดู “อดีต” ที่คงค้าง คิดกับเรื่องราว

ที่ผ่านไปแล้ว ลืมนึกถึงวันพรุ่งนี้ที่กำลังจะมาถึง อย่างมี “ความหวัง” เรามองแต่อดีตนั้นก็คิดถึงอนาคตทั้งที่ประสบการณ์ในชีวิตที่ผ่านมาเราเคย “สิ้นสุด” กับหลายสิ่ง เคยร้องไห้วันที่จบมัธยมปลายต้องลาจากเพื่อนๆที่เรารักไปอยู่มหาาลัยที่เราไม่รู้จักใครมาก่อน แต่สุดท้ายเราก็ได้เพื่อนใหม่ อีกกลุ่มหนึ่งเคยเลิกกับแฟนเก่า แหม... แล้วเราก็ได้แฟนคนใหม่ เพียงแต่ “ความเคยชิน” กับ “สิ่งเก่า” ทำให้เราเหมือนหาอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว

ปกหนังสือเล่มนี้ผมขอให้ “อัยยวิน รัตนเพียร” น้องจาก ABC TALENT ที่โคดด้านกราฟฟิคดีไซน์ ช่วยออกแบบให้ “วิน” ฝีมือดีมากครับ เขาตีโจทย์เป็นรูปหนอนผีเสื้อ ครอบ ชีวิตของเราบางทีก็คล้ายผีเสื้อ ตอนที่ยังเป็นหนอนเจ้าหนอนก็ยังคงคิดว่ามันจะเป็นหนอนไปตลอดชีวิต จนวันหนึ่งเมื่อลอกคราบเข้าสู่ภาวะดักแด้เจ้าหนอนต้องขดตัวนิ่ง แต่ในความนิ่งนั้นมีความเปลี่ยนแปลง จนถึงเวลาที่ที่เหมาะสมเจ้าหนอนตัวนั้นจะต้องพยายามสุดแรงเพื่อดันเปลือกดักแด้ ออก วันสุดท้ายของเจ้าหนอนตัวนั้น คือวันแรกของผีเสื้อทั้งคงาม บางทีเราไม่รู้หรือกว่าช่วงที่เจ็บปวดวันนี้ เป็นจุดเริ่มต้นความสวยงามของ “ผีเสื้อ” ในวันนี้ ... ไม่มี “ผีเสื้อ” ตัวใดไม่เคยผ่านความเจ็บปวด

ตัดสินใจตั้งชื่อหนังสือผมชอบคำนี้ แต่คิดปัญหาที่มันยาวมากอยู่แล้ว แต่ไม่เคยยาวเหยียดขนาดนี้ ผมพยายามหาชื่อใหม่ แต่ชื่อนี้ก็ถอยกลับมาทุกที จนวันหนึ่งผมก็นึกถึงชื่อเพลงไทยรุ่นใหม่ ...เธอกลับมาเพื่อหมุนเข็มนาฬิกาให้เดินกลับหลัง ...ความรู้สึกของฉันที่มีเธออยู่ด้วยกันอีกคนหนึ่งคนบนโลกใบนี้ ...เธอร้องไห้เมื่อน้ำฝนและพบใครบางคนเมื่อน้ำหนาว บรรลุธรรมเลยครับ ชื่อเพลงยังยาวได้ ชื่อหนังสือจะยาวบ้างไม่ได้หรืออย่างไร ในหนังสือเล่มนี้ก็เป็น

ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ธุรกิจเล่มที่ 25 เราควรทำเป็นหนังสือเล่มพิเศษที่มีอะไรให้คนจดจำบ้าง ที่เด่นที่สุดของหนังสือก็คือ “ชื่อเรื่อง” แผนทีไปให้ความสำคัญกับรูปแบบเรามาให้ความสำคัญกับ “ชื่อเรื่อง” ดีกว่าไม่ใช่ก็เกียจคิด ก็เกียจทำครับ แต่เป็นเรื่องของการบรรลุถึงสัจธรรมความง่ายคือความงาม ครีเอทีฟฉับพลันก็งัดสัจคิดก็เกิดขึ้น เล่มนี้ควรจะมีภาพพิเศษตรง “ชื่อเรื่อง” ครับ ถ้าไม่นำหนังสือวิชาการแล้ว “การสิ้นสุดของสิ่งหนึ่งคือการเริ่มต้นของสิ่งใหม่เสมอ” น่าจะเป็นหนังสือที่ชื่อยาวที่สุดในเมืองไทย คิดดูสิครับ ทุกครั้งที่ถามว่าหนังสือเล่มไหนเป็นเล่มที่ 25 ผมและคนอ่านต้องจำได้อย่างแน่นอน ครับ การสิ้นสุดของชื่อหนังสือสั้นๆคือการเริ่มต้นของชื่อหนังสือยาวเสมอ เมื่อพบกับ “การสิ้นสุดของสิ่งหนึ่งคือการเริ่มต้นของสิ่งใหม่เสมอ” ทุกเล่มที่ 25 ในงานมหกรรมหนังสือแห่งชาติที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ครับ

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หนุ่มเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1836 เรื่องที่ 8

แปดบรรทัดครึ่ง

มีเรื่องเล่า 4 เรื่อง อยากเล่าให้คุณฟังเป็นเรื่องสั้น ๆ ครั้น เรื่องแรก “ถ้าบริษัทคุณมีปัญหา เรื่อง “สินค้าคงคลัง” (Inventory) คุณจะปรึกษาใคร ในฐานะกรรมการของคุณ จ้างที่ปรึกษาใหม่ หรือว่าแค่เดินไปคุยกับเจ้าของ “ร้านดอกไม้” หรือร้าน “ซูชิ” ที่ลมหายใจเข้า – ออก คือการบริหาร Inventory ให้มีสินค้าเพียงพอ และไม่เน่าเสียก่อน บางปัญหาอาจ “ใหม่” สำหรับคุณ แต่ไม่ได้หมายความว่า “ใหม่” สำหรับ “โลกนี้” เรื่องที่สอง “ที่ภูเก็ลมีวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ถ้าจะทำอะไรทั้งที ต้องดีกว่าเดิม “10 เท่า (10x)” แลร์รี่ เพจ เคยบอกว่า ตั้งเป้าดีกว่าเดิม 10 เท่า เราจะติดกับความคิดเดิม ๆ ซึ่งจะทำให้แค่ดีขึ้น 10 % ยังไม่ค่อยจะสำเร็จเพราะถ้าจะดีกว่าเดิม 10 เท่า คุณไม่มีทางอื่น นอกจากทั้งวิธีคิดเดิม ๆ ทั้งไป เมื่อ “ใจ” เปิดอะไรก็ “เกิด” ขึ้นได้ เรื่องที่สาม “ได้มีโอกาสดูรายการ “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” ช่องเวิร์คพอยท์ สัมภาษณ์ “พีเอก” เจ้าของ บิวตี้ เจมส์ รายได้ปีละ 8 พันล้าน แถบบอกว่า “เสียงที่สุดคือคิดเยอะ” แยกขายธุรกิจไปเมืองจีนโดยส่งลูกน้องไปเลย แล้วค่อยตามถามว่าอะไรเวิร์ก ไม่เวิร์ก ค่อย ๆ ปรับกันไป ถ้ามันแว่นั่งใน “ห้องประชุม” คิดไปคิดมา คนอื่นจะแย่งไปทำก่อน ที่สะกิดใจผม คือ นี่เป็นความคิดแบบเดียวกับคนระดับโลก อย่าง เฮอร์ลิ่ง ซิมิดส์ อดีตซีอีโอ กูเกิล และมาร์ค ซัคเคอร์เบิร์กเลย ในโลกของการสร้าง “นวัตกรรม” (Innovation) การลงมือทดลองทำ (Prototyping) ยังไงก็ชนะการถกเถียง (Debate) พีเอกตกผลึกได้เองสุดขยอครับ ขอคารวะ ฐิใหม่ครับว่าทั้ง 3 เรื่องมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นคือ... นั่นคือ... ทายไม่ถูกหรือครับ 555 ผมแกล้งถามให้คุล้าลึกเท่านั้นเอง คำตอบ คือทั้ง 3 เรื่องอยู่ในหนังสือเล่มเดียวกัน “แปดบรรทัดครึ่ง” หรือ “8 1/2” คนเขียนชื่อ “ต้อง” กวีวุฒิ เต็มภูวภัทร” ผมเคยเขียนถึงเขารั้งหนึ่ง ตอนที่ “ต้อง” ทำเพจชื่อ “แปดบรรทัดครึ่ง” “ต้อง” จบจาก ม.สแตนฟอร์ด เป็นนักอ่านตัวยง เขาชอบสรุปเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องสั้น ๆ ลงในเพจ และวันนี้จากข้อเขียนในเพจ กลายมาเป็นหนังสือเล่มนี้ครับ ขอบอกเลยว่าเป็นหนังสือที่น่าอ่านมากมี “คำถามลึกลับ” มากมายใน “แปดบรรทัดครึ่ง” แต่การได้หนังสือเล่มนี้มาครอบครองไม่ใช่เรื่องง่ายนะครับ เคยได้ยินชื่อเว็บไซต์ “อาฟเตอร์เวิร์ด” ไหมครับ เป็น “เว็บไซต์” ของคนรุ่นใหม่ 2 คน ชื่อ “หวัง” กับ “แพรว” ทั้งคู่เป็นคนรักหนังสือ ชอบอ่านหนังสือมาก ผมไม่รู้จัก “แพรว” แต่รู้จัก “หวัง” เป็นอย่างดี เพราะเป็นหนึ่งในทีม ABC TALENT 2 คนนี้มีไอเดียระดมทุนจาก “ผู้อ่าน” มาทำหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กดี ๆ ด้วยวิธีคิดใหม่ คือ “คนเขียนหนังสือ”

กับ “คนอ่าน” ให้มาเจอกัน “คนเขียน” จะเสนอหนังสือในเว็บไซต์นี้พร้อมตัวอย่างต้นฉบับ มีตัวเลขค่าใช้จ่ายบอกว่าต้องระดมทุนให้ได้เท่านี้จึงจะสามารถพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกมาได้ ถ้า “คนอ่าน” ชอบและอยากอ่าน เขาก็โอนเงินค่าหนังสือมา หากตัวเลขกว่าเป้าหมาย “ออฟเตอร์เวิร์ค” จะโอนเงินคืนแต่ถ้าได้ตามเป้าหมาย ภายในเวลา 2 – 3 เดือนเราก็จะได้อ่านหนังสือเล่มนั้น เป็นไอเดียที่น่ารักมากเลยครับ จุดเริ่มต้นของของ “ออฟเตอร์เวิร์ค” มาจาก “แพรว” มีเพื่อนเป็น หมอเด็ก เขาอยากมีหนังสือดี ๆ สำหรับเด็กที่ป่วยเป็นโรต่าง ๆ เป็นหนังสืออธิบายเรื่องโรค และการดูแลสุขภาพแบบสนุก ๆ ไม่ใช่วิชาการที่น่าเบื่อ เคยนำไปเสนอสำนักพิมพ์ ใดรับคำตอบว่า น่าสนใจดี แต่ตลาดมันเล็ก นั่นคือที่มาของการระดมทุนพิมพ์หนังสือรูปแบบใหม่ ในฐานะเคย เป็นผู้จัดการสำนักพิมพ์มามาก่อน เข้าใจทั้งสองฝ่ายเลยครับ เพราะสำนักพิมพ์นั้นต้องคำนึงถึง “ยอดขาย” ด้วย หนังสือดีที่มีกลุ่มเป้าหมายจำนวนไม่มากนักขายได้แค่ 500 เล่ม ไม่คุ้มครับ ระยะเวลาการวางหนังสือก็มีน้อย เพราะหนังสือในตลาดเยอะ โครงสร้างธุรกิจหนังสือแบบดั้งเดิม ที่มีสำนักพิมพ์ ขายส่ง ร้านหนังสือ เริ่มเหนื่อยมากในความเป็นจริง ในขณะที่ “ออฟเตอร์เวิร์ค” เสนอวิธีใหม่ คือการเชื่อมต่อระหว่าง “คนอ่าน” กับ “คนเขียน” โดยตรง ถ้า “คนเขียน” คิดว่ามีคน อ่านเยอะพอ ก็ให้ประชาสัมพันธ์เรียกคนอ่านผ่านกลไกโซเชียลมีเดีย สำนักพิมพ์ ก็เรียกแขกด้วย ได้สัก 500 คนก็พอจะพิมพ์ได้แล้ว เพราะเป็นการขายขาดพิมพ์เท่าที่ขายได้ ตอนนี้มีหนังสือหลาย เล่มแล้วที่ประสบความสำเร็จจากวิธีการนี้ ล่าสุดก็เล่มนี้ครับ “แปดบรรทัดครึ่ง” หนังสือที่เกิดจาก ความรักในการอ่านของ “ต้อง” และความชอบหนังสือของ 2 คนนี้ “แพรว” และ “หวัง” เออ...ลืมไป ครับ ผมบอกว่าจะเล่าเรื่อง 4 เรื่อง นี่คือ เรื่องสุดท้ายครับ หลายคนคงเคยได้ยิน “เสียงในหัว” ของตัวเองบอกว่า “การจะลงมือทำในสิ่งที่ชอบ มันเสี่ยงนะ Irv Grousbeck อาจารย์ที่นักเรียน สแตนฟอร์ดชื่นชมมากที่สุดคนนึง เคยพูดไว้ว่า “There’s also a risk not follow your heart” มันมี ความเสี่ยงเช่นกันในการ “ไม่ทำสิ่งที่รัก” หนึ่งใน คุณจะทำแต่ เลิกทำไปเสียก่อน สองคนที่รักในสิ่ง นั้นจะทำให้ดีกว่าคุณ คุณจะแพ้ ในที่สุด “การไม่ทำในสิ่งที่รัก” จึงเสี่ยงเช่นกัน “คุณว่าจริงไหม”

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1837 เรื่องที่ 9

ความจริงใจ

วันศุกร์ที่ผ่านมา ผมทำพิธีเปิดตัวหนังสือเล่มใหม่อย่างเป็นทางการ “การสิ้นสุดของสิ่งหนึ่ง คือ การเริ่มต้นของสิ่งใหม่เสมอ” พิธีกรรมก็เรียบง่ายมากเลย คือ ชวน “ก๊าก” อริณธรณ์ มานั่งคุยกัน บรรยายกาศในงานสนุกมากครับ และต้องขอโทษน้อง ๆ หลายคนที่ไม่ได้เข้าร่วมงานไม่ได้เพราะเก้าอี้ในห้อง จัดเต็มที่ได้แค่ 100 ที่นั่ง ต้องขออภัยจริง ๆ น้อง ๆ ที่เข้าร่วมงาน ส่วนใหญ่ได้สิทธิ์จากการเล่นเกม ในแฟนเพจของผม ผมแกล้งตั้งคำถามแบบ “ปริศนาฟ้าแลบ” 4 ข้อ

1. “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” เป็นร้านอาหารใช่หรือไม่

2. “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” มีแฟรนไชส์หรือไม่

3. “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” เล่มที่ 25 ชื่อว่าอะไร

4. คนเขียน “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” หน้าตาดีหรือไม่ (คำตอบข้อสุดท้าย ต้องถูกใจคนตั้งคำถามครับ) ผมตั้งคำถามข้อสุดท้ายขึ้นมาแบบขำ – ขำ อำตัวเองเล่น แด่พอน้อง ๆ เริ่มตอบมาสัก 10 กว่าคน ผมเริ่มรู้สึกโมโหตัวเอง ไม่น่าตั้งคำถามทำร้ายตัวเองเลย เพราะคำตอบมีอยู่ 2 ประเภทครับ คือ 1. จำใจตอบ ก็ดีนะละ ดีแบบไม่น่าเชื่อ ดีเกินคาด โคตรหล่ออะกะ แ่อ่านก็เจ็บแล้วร้ายบบ หรือแบบที่ 2 จริงใจกับตัวเอง แต่ใช้ภาษาเข้าช่วยเพื่อให้ผมรู้สึกดี หน้าตาดีเหมาะสมกับวัย ใจหล่อมาก ดีสิละ หน้าตาดีกว่าคนเขียนยังมีอีกหรือละ แป๊บนึงละ ขอถามพ่อก่อน พ่อบอกว่าคนใส่แว่นหน้าตาดีทุกคน (เพราะพ่อก็ใส่แว่นเหมือนกัน อออิ) เป็นไงครับ คิดเหมือนผมแล้วใช่ไหมครับว่า “ไม่น่าถามเลย” ผมเอาคำตอบของน้องๆ ขึ้นมาโชว์เพื่อน ๆ ดู ทุกคนหัวเราะ สะใจคนถาม และคาดว่าหลายคนตอบก็อยู่ในห้องแต่ไม่ยอมแสดงตัวสะใจรอบสอง จากนั้นก็เป็นการรายงานตัวกับคนฟังว่าชีวิตเป็นอย่างไรบ้าง เพราะผมกับผู้อ่านก็เหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน เพียงแต่เจอกันผ่านตัวหนังสือเท่านั้นเองนาน ๆ เจอหน้ากันก็รายงานตัวกันสักหน่อย ลาออกจากงานประจำแล้วไปทำอะไรบ้างมีความสุขไหมเหมือนพิธีกรรมส่ง “สมุดปก” ให้ผู้ปกครองเลยครับ จากนั้นก็คุยกันเรื่องที่มาของหนังสือ และคุยด้วยเรื่องที่ยากเล่า ตั้งหัวข้อว่า “คำถามแห่งชีวิต” มันเหมือนกับค้นพบอะไรบางอย่างแล้วอยากเล่าให้คนที่เรารักฟัง ผมเป็นคนตั้งคำถาม กับชีวิตน้อยชอบใช้ชีวิตแบบ “พอเรสค์ กัมพ์” เป็น “ชนนิก” ลอยไปตามสายลมทั้งที่ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับ “คำถาม” เพราะอาชีพนักข่าว เราต้องถาม จึงจะได้ข่าวจะรอให้ “ข่าว” ลอยมาแบบ “ชนนิก” ไม่ได้ วันก่อนผมฟัง “โหม่ง” วงศ์ทะนง ชัยณรงค์สิงห์ คุยกับ ABC TALENT มีตอนหนึ่งเขาเล่า

เรื่องตอนที่เขาเลือกทำนิตยสาร เพราะเขารู้ว่าเขาชอบงานหนังสือ เวลาเจอคำถามจากน้อง ๆ ที่ถามว่าเขาไม่รู้ว่าชอบอะไร “โหน่ง” จะแปลกใจว่าทำไมตัวเราจึงไม่รู้ว่าเราชอบอะไรจริง ๆ ก็น่าแปลกนะครับ ตัวเราเองทำไมไม่รู้ว่าตัวเราชอบอะไร แหะ แหะ แต่ผมก็เป็นแบบนั้นครับ ไม่รู้ว่าตัวเองชอบอะไร แต่วิธีการแก้ปัญหาของผม คือ ลงมือทำทดลองไปเรื่อย ๆ แล้วเดี๋ยวคำตอบก็มาเอง อย่างตอนทำงานแรก ๆ เงินเดือน 3,300 บาท ผมตั้งคำถามว่าเราจะมีบ้านได้อย่างไรพอถามบ๊อง ก็หยุดหาคำตอบเลย ทำงานไปเรื่อย ๆ ดึกว่า เพราะวินาทีนั้นจะคิดอย่างไร ก็ไม่เห็นทาง แต่ด้วยความเชื่อว่ลงมือทำไปเรื่อย ๆ เดียวก็เห็นทางเอง ผมก็หยุดหาคำตอบจาก “ความฝัน” ลงมือทำไปดีกว่า บางคำถาม ไม่ใช่ไม่มีคำตอบ ไม่ใช่ “ไม่มีทาง” “ทาง” นั้นมีอยู่แต่เรายังมองไม่เห็นเท่านั้นเอง “คำถาม” แห่งชีวิตของผมเริ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ และคำถามก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลา เวลาเปลี่ยนไป คำถามเปลี่ยนไป หรือคำถามเดิม แต่เวลาเปลี่ยนไป คำตอบก็ไม่เหมือนเดิม เพราะการจัดลำดับความสำคัญของชีวิตจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลา อย่างวันนี้ คำถามแห่งชีวิตของผม คือ “เราลาออกมาทำไม” การใช้ชีวิตในวันนี้คือ “คำตอบ” ใช่หรือไม่ ถ้าไม่ใช่ เราจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร ณ วันนี้ ผมสรุปเรื่อง “คำถามแห่งชีวิต” ได้ 3 ข้อ 1. คำถามของเราจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลา และคำตอบก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลา 2. ชีวิตไม่มีคำถามเดียว และ 3. เราต้องถาม เคยสงสัยไหมครับว่าเครื่องหมายคำถามมีความหมายว่าอย่างไร ? สำหรับผม สัญลักษณ์นี้เป็นส่วนผสมระหว่าง 2 สิ่ง “กุญแจ” และ “จุดพลุสตอป” เวลาที่เราเจอปัญหาหนัก ๆ ก็เหมือนกับเราเจอประตูบานใหญ่ปิดกั้นอยู่ คำถามที่ดี ก็คือ “กุญแจ” ที่จะไขประตูบานนี้ออกไปเพื่อเจอกับแสงสว่าง ส่วน “จุดพลุสตอป” นั้น จะอยู่ท้ายประโยคมีหน้าที่บอกว่าประโยคนี้สมบูรณ์แล้ว ครบถ้วนสมบูรณ์เมื่อไรก็ “จุด” ได้ทันครับ คำถามที่ดีจึงเปรียบเสมือนกุญแจที่ทำให้ชีวิตมีความสุข คำถามแห่งชีวิต

คอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ

โดย หม่อมเมืองจันทร์

ตีพิมพ์ที่นิตยสารมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ 1838 เรื่องที่ 10

ความเชื่อ

เคยมีคนถามว่าเราจะสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าได้อย่างไร ตามทฤษฎีจะตอบว่าอย่างไรไม่ทราบครับ แต่จากประสบการณ์ของผม สิ่งที่เราสร้าง “มูลค่าเพิ่ม” ให้กับสินค้าที่ดีที่สุด มีอยู่ 2 อย่าง “ศิลปะ” และ “ความเชื่อ” งานศิลปะเป็นสินค้าที่ไม่ได้เพดานราคาขึ้นอยู่กับ “ความพอใจ” ใครจะไปคิดว่าภาพวาดของ “แวน โก๊ะ” จะมีราคาเป็นพันล้านบาท คิดในเชิงอุตสาหกรรมที่อิงกับต้นทุนทุกการผลิต ค่าผ้าใบเท่าไร ค่าสีเท่าไร ค่าแรงในการวาดก็เดือน ดังนั้น ราคาที่ควรจะขายได้เป็นเท่าไรหลักคิดนี้ใช้กับงานศิลปะ ไม่ได้เลย ดังนั้น สินค้าอะไรที่นำเอางานศิลปะเข้ามาจะสามารถขยับราคาขึ้นได้แบบไม่ต้องแข่งขันกับใคร ตัวอย่างที่ดี คือ กระเบื้องเคลือบได้ของเอสซีจี พอนำงานศิลปะมาผสมผสาน เขาก็สามารถขยับราคาขึ้นไปได้ นอกจากงานศิลปะแล้วเรื่อง “ความเชื่อ” ก็สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าได้ ผมเคยถามน้อง ๆ ว่าที่ดินที่แพงที่สุดในเมืองไทย คือ ที่ไหน ทุกคนจะตอบวนเวียนอยู่แถวในกลางเมืองกทม ทองหล่อ เอกมัย สุขุมวิท สีลม ฯลฯ แต่เคยมีคนบอกผมว่าที่ดินที่แพงที่สุดในเมืองไทยอยู่ที่ “ลำพูน” เป็นमुखของคนในแวดวง พระเครื่องครับ เพราะราคาค่าเช่าพระรอดลำพูนสูงถึงองค์ละ 10 ล้านบาท พระองค์หนึ่งใช้ดินชนิดเดียว ราคาที่ดินลำพูนจึงแพงที่สุด “พระเครื่อง” เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจนว่า “ความ” มี “ราคา” แปรผัน “ซูปเปอร์” ที่ขายได้ราคาสูงมากไม่ได้เกิดจากคุณสมบัติตามหลักวิทยาศาสตร์แต่เกิดจาก “ความเชื่อ” มุขหนึ่ง ที่ผมชอบมากใน “เดี่ยว 11” ของ “ไน้ส” อุดม แต้พานิช คือ การเสนอแนวคิดเรื่อง “สินค้าโอท็อป” รูปแบบใหม่จาก 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ เป็น 1 ตำบล 1 ของศักดิ์สิทธิ์ ให้แต่ละตำบลในเมืองไทยคิดกันว่า ที่บ้านเรามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรบ้าง แล้วให้โปรโมทเป็น “โอท็อป” ประจำตำบล แค่นี้คิดตามก็สนุกแล้วที่ระยองอาจมี “นางผีเสื้อสมุทร” เมืองจันทร์ อาจมีต้นทุเรียนพันธุ์ดี แต่คงสู้กาฬสินธุ์ไม่ได้ เพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจจะเป็น “โค โนเสาร์” ศักดิ์สิทธิ์ระดับระดับล้านปี ไอเดีย 1 ตำบล 1 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของ “ไน้ส” ถือว่าถูกจริตกับสังคมไทยมาก รับรองขายดีแน่นอน เพราะคนไทยพร้อมจะเชื่อเรื่องแบบนี้คิดดูสิครับ ขนาดตัวละครในนิยายที่คนสร้างขึ้นมา ยังสามารถมีศาลเจ้าได้เลย บางตัวละคร ถึงขั้นมีองค์ประทับทรงด้วย หรือที่มหาวิทยาลัยบางแห่ง มีศาลเจ้าแห่งหนึ่งที่เป็น

ที่เคารพของนักศึกษามาก แต่อาจารย์รุ่นพี่คนหนึ่งเล่าว่าศาลเจ้าแห่งนั้นเกิดจากรุ่นพี่คณะจิตรกรรมฯ สร้างขึ้นมาอำรุ่นน้อง อำเสร็จก็ทิ้งไว้ ไม่ได้รื้อออกนานเข้าก็เริ่มมีการรำลือเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ มีคนนำดอกไม้ธูปเทียนไปกราบไหว้ โดยเฉพาะตอนสอบ ศาลเจ้าที่เกิดจากการอำก็กลายเป็นศาลเจ้าจริง ๆ จนถึงทุกวันนี้ พลังแห่ง “ความเชื่อ” เช่นนี้เองทำให้บางคนก็นำไปแก้ปัญหา

อย่างที่เราได้ยินว่าถ้าบ้านใครมีปัญหาคนเมาชอบมาปัสสาวะที่ต้นไม้หน้าบ้าน ให้แก้ปัญหาคด้วยการ
 เอา ผ้าแดงไปพันที่ต้นไม้จุดรูปสักกณียังดี รับรองขอให้เมาแก่ไหนก็อื่นไว้แล้วไปปล่อยที่อื่น ด้วย
 พลังแห่ง “ความเชื่อ” เช่นนี้เองทำให้คุณอนันต์ อัสวโกภิต ตัดสินใจไม่ยอมให้ตั้งศาลพระภูมิหน้า
 ศูนย์การค้าเทอร์มินัล 21 เหตุผลเป็นวิทยาศาสตร์มากเลยครับ เขาบอกว่าทำเลของ “เทอร์มินัล 21”
 นั้นมีคนผ่าน วันละ 80,000 คน ถ้าตั้งศาลพระภูมิที่นี่จะมีคนยกมือไหว้วันละ 80,000 คน รับว่า
 พวงมาลัย จะเต็มศาลพระภูมิ และคนจะรำลึกเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ คนจะแน่น แล้วรถก็จะติด การ
 เข้าออกอาคารไม่สะดวก ในเชิงธุรกิจแล้วไม่ดี แต่ในมุมกลับ ถ้ามาบนแล้วไม่เคยมีใครถูกหวยเลย
 เคียวก็นั่งไปในทางลบอีก คุณอนันต์ตัดสินใจไม่ให้ตั้งศาลพระภูมิที่หน้าห้าง แต่ถูกลูกน้องตั้งแทนไว้
 รอแล้ว ปูแกรนิตสวยงามมีสายไฟร้อยท่อเตรียมพร้อม พอคุณอนันต์ไม่ให้ตั้งศาล ทุกอย่างเลยทิ้ง
 ค้างไว้อย่างนั้น แต่เชื่อไหมครับ แม้จะไม่มีศาลพระภูมิ แต่พอคนค้าขายรู้ว่านี่คือ สถานที่ที่เตรียมไว้
 ตั้งศาลพระภูมิ ทุกเช้ายังมี น้ำแดง ดอกไม้ ขนมาวางเต็มๆ ไปหมด รูปภาพที่รับเป็นภาพที่มีคนถ่าย
 ลงเฟสบุ๊กหลังจากฟังคุณอนันต์เล่าเรื่องนี้ แม้ไม่เห็น แต่เชื่อว่ามีอยู่จริง เรื่องสุดท้ายเป็นเรื่องของ
 “นภค สุเนตดา” เจ้าห้อง “สุเนตดาโฮสเทล” ที่เชียงคาน และถนนข้าวสาร ชื่อ “สุเนตดาโฮสเทล”
 นั้นเกิดขึ้นจากอารมณ์ขันของน้องชาย เขาบอกว่าเมื่อเราจะมีโรงแรมทั้งที่ เราควรจะเลียนแบบ
 ตระกูลใหญ่ของโลกที่ใช้นามสกุลของตัวเองเป็นชื่อโรงแรม แบบโรงแรมฮิลตัน นั่นคือที่มาของ
 “สุเนตดาโฮสเทล” แต่หลังจากนั้นไม่นาน พอโรงแรมเริ่มดังก็มีคนโทรศัพท์มาไว้วาย “นภค”
 “ทำไมคุณเอานามสกุลของผมไปตั้งเป็นชื่อโรงแรม” “นภค” ตกใจ “สุเนตดา เป็นนามสกุล
 ของผมครับ” อีกฝั่งหนึ่งยังโกรธ ยืนยันว่านามสกุลของเขาตั้งแต่รุ่นคุณพ่อ มีตัวตนชัดเจน “นภค”
 ก็ย้อนกลับว่าของเขาก็มีตัวตน “นามสกุลของคุณใครตั้งให้” คนนั้นถาม “พระตั้งให้ครับ” นภคตอบ
 “พระที่ไหน” เสียงยังโกรธ “จะเชิงเทราครับ” “วัดไหน” เขารุกไล่ “นภค” บอกชื่อวัด ปลายสายอึ้ง
 ไปนิคแล้วพูดเสียงอ่อย ๆ “อ้าว...วัดเดียวกัน”

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ ๑ ท่วงทำนองทางภาษา

ข้อบทความ ถัดจากคำคม ผู้เขียน หม่อมเมืองจันทร์

การใช้คำ

มีการใช้คำที่มีความหมายโดยตรง สมมุติบันทึกเล่มเล็ก ๆ สีดำ
คำที่มีความหมายโดยนัย แดกแซง ฟิน ไฟ
คำต่างประเทศ มีคำที่มาจากภาษาอังกฤษ คือ บอส โฟกัส คิว เซ็นทรัลออนไลน์
คำที่มาจากภาษาจีน คือ เก้า
คำเลียนเสียงพูด แฮ่ม ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วครับ

การใช้ประโยค

ประโยคบอกเล่า
“...ดังนั้นถ้าวันไหนไม่มีคิวขึ้นเวทีเพื่อชักถามวิทยากร ผมจะนั่งประจำการอยู่หลังสุดนั่งฟังวิทยากรแล้วจดบันทึกอย่างมีความสุข สมมุติบันทึกเล่มเล็ก ๆ สีดำของผมจึงเต็มไปด้วยความรู้มากมาย...” จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้ประโยคบอกเล่าในการเขียน บอกเล่ากิจกรรมที่เกิดขึ้น
ประโยคปฏิเสธในบทความนี้มีการใช้ประโยคปฏิเสธ ได้แก่
“...ช่วงนี้เวลาในชีวิตของผมให้กับหลักสูตร ABC และรายการฟาสต์ฟู้ดธุรกิจทางช่องเวิร์คพอยท์เป็นหลัก ไม่สามารถ “โฟกัส” กับงานเขียนเป็นเล่มได้...”
“...เริ่มต้นแย้มไม่จำเป็นต้องจบแย้ม เริ่มต้นแย้ม แต่เราสามารถจบดี ๆ ได้เราก็คือคนกำหนดตอนจบของเราเอง อ่านประโยคนี้ของ “พีจิม” แล้วรู้สึกดีขึ้น แฮ่ม...เริ่มต้นแย้ม ๆ ด้วย “อยากเขียน” แต่ไม่มี “เวลา” แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะจบดี ๆ ไม่ได้...”
“...ถึงจะไม่ได้เป็น “นักข่าว” แล้วแต่สัญญาณ “นักข่าว” ก็อยู่ในสายเลือดผม...”

การใช้สำนวน

สำนวนดั้งเดิม ได้แก่ กำปั้นทุบดิน
สำนวนใหม่ ได้แก่ เหมือนแร้วความรู้ ดิคลบ กระจางแจ่มภาพ

การใช้โวหารการเขียน

มีการใช้บรรยายโวหารและสาธกโวหาร ได้แก่ “...ครับ “มีสิ่งเดียวที่ผู้บริหารต้องทำ คือ Do the right thing ทำในสิ่งที่ถูกต้อง” เป็นคำพูดของคุณ วรวุฒิ อุ๋นใจ บอสใหญ่ของ “เซ็นทรัล ออนไลน์ – บีทูเอส” และ “ออฟฟิศเมท” เขาบอกว่าหลักการบริหารที่เขาได้จากการเรียนที่ “นิค้า” ฟังดูเหมือนกำปั้นทุบดินแต่ “จริง...” เป็นการเขียนบรรยายพร้อมยกตัวอย่างคำพูดของคุณคุณ วรวุฒิ อุ๋นใจ ประกอบเพื่อเข้าใจมากยิ่งขึ้น

การใช้โวหารภาพพจน์

การใช้โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ โดยการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งว่าเป็นอีกสิ่งหนึ่ง โดยใช้สัญลักษณ์แทนความหมายที่ต้องการสื่อสาร จากข้อความที่ว่า “ความคิดสร้างสรรค์คือไฟ ความรู้คือฟืน”

การใช้โวหารภาพพจน์อุปมา มีการเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งมีลักษณะคล้ายหรือเหมือนอีกสิ่งหนึ่ง ดังข้อความที่ว่า “ความคิดสร้างสรรค์” จะกลายเป็นจริงได้ก็เหมือนกับกองไฟที่ถูกโชนขึ้นมาถ้าพั้งแค่ “ไอเดีย” ไม่สำเร็จต้องมี “ความรู้” เป็นพื้นฐานคล้ายเหมือนกับ “ฟืน” ที่ซ่อนตัวอยู่ใน “แสงไฟ”

ข้อบทความ ระฆังแห่งชีวิต ผู้เขียน หนู่มเมืองจันทร์

การใช้คำ

คำภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ไอเดีย แสปี้ เอ็นคิง ฟินาเล่ บินแบ็ก
คำที่มีความหมายโดยตรง ได้แก่ “ระฆัง” “สด ใหม่ อร่อย”
คำที่มีความหมายโดยนัย ได้แก่ ระฆัง

การใช้ประโยค

ประโยคบอกเล่า “...ผมเชื่อว่าเสมอว่าชีวิตของแต่ละคนก็เหมือนกับนิยายเล่มหนึ่งไม่ว่าคนที่ประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวจากจน หรือร่ำรวยล้วนมีแง่มุมที่น่าสนใจแตกต่างกันแต่สิ่งที่ “ชีวิต” ต่างจาก “นิยาย” คือ “นิยาย” นั้นมีคนแต่งเรื่องให้แต่ “ชีวิต” ...เราเขียนเองเล่นจริง เจ็บจริง...”

ประโยคคำถาม “...เชื่อไหมครับว่าเรื่องราวที่เล่าในเวลา 15 นาทีเปรียบเสมือน “เรื่องสั้นชีวิต” ติ๊ ๆ เรื่องหนึ่งเลยครับ เป็นประโยคคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ...”

การใช้สำนวน -

การใช้โวหารการเขียน

บรรยายโวหาร ...“หมอต้ม” บอกว่าในโรงพยาบาลนั้นเหมือนกับสถานที่สอนธรรมะที่ดีมาก เพราะเราจะเห็นการเกิด – แก่ – เจ็บ – ตาย ครบถ้วนทั้งหมดในโรงพยาบาล เขาบอกเพื่อน ๆ ว่าภาพฝันของทุกคนเวลาที่ต้องเสียชีวิตลงคล้าย ๆ กับในหนัง นอนอยู่บนเตียง มีลูกหลานนั่งอยู่รอบเตียง เราได้ทอด และส่งเสียทุกคนจนหมดสิ้นแล้วค่อยไปแบบแสปี้ เอ็นคิง “หมอต้ม” บอกว่าชีวิตจริงไม่เคยมี “ฟินาเล่” แบบนี้ สิ่งที่เขาเห็นในโรงพยาบาลก็คือ เราสามารถเดินทางจากชาตินี้ไปชาติหน้าภายในพริบตาไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อน...

สารกโวหาร “...ผมก็ชอบฟังวิทยากรต่าง ๆ เล่าประวัติ หรือวิถีคิดต่าง ๆ ล่าสุดในหลักสูตร ABC TALENT ที่รับคนเรียนอายุต่ำกว่า 35 ปี ผมชอบช่วง “TALENT TALK” มากที่สุด “มนซ์” เนื่องจากมหาวิทยาลัยแคนฟอร์คเป็นคนเสนอไอเดียนี้นะครับ เธอบอกว่าตอนเรียนที่มหาวิทยาลัยมีช่วงหนึ่งที่อาจารย์เปิดให้แต่ละคนออกมาพูดเรื่องอะไรก็ได้คนละ 15 นาที..”

การใช้โวหารภาพพจน์

อุปมา

“...เนื้อหาดี ๆ ที่ไม่ได้เขียนถึงก็คงคล้าย ๆ กันกับ “เพลง” ใน “หน้า B” ของศิลปินดัง ๆ
ไพเราะแค่ไหนก็ไม่ค่อยได้ฟังในคอนเสิร์ต...”

“...“ความคิดสร้างสรรค์” จะกลายเป็นจริงได้ก็เหมือนกับกองไฟที่ถูกโชนขึ้นมาล้าพั้งแค่
“ไอเดีย” ไม่สำเร็จต้องมี “ความรู้” เป็นพื้นฐานด้วยเหมือนกับ “ฟืน” ที่ซ่อนตัวอยู่ใน “แสงไฟ”...”

“...บรรยากาศการคุยจะเป็นแบบง่าย ๆ เป็นกันเองทุกคนจะนั่งบินเบื่กบ้าง ยืนบ้าง นั่งฟืน
บ้างอยู่ในห้องเล็ก ๆ เหมือนบรรยากาศรอบกองไฟ...”

อุปลักษณ์ ได้แก่ “ความคิดสร้างสรรค์ คือไฟความรู้ คือ ฟืน”

ชื่อบทความ ราคา "ความคิดถึง"ผู้เขียน หมู่เมืองจันทร์

การใช้คำ

คำนามธรรม ได้แก่ "...มีทั้ง "ชอบ" และ "ไม่ชอบ" "ชอบ" ก็ชอบระดับหนึ่งในดวงใจ
หน้าที่ดีที่สุดของปีนี้จะประมาณนั้น..."

คำเฉพาะกลุ่ม เอามาก กวนมาก

คำภาษาต่างประเทศ ฟิลกูด คลิป เรียบลิตซ์ ฟรีแลนซ์ เบอร์ อินดี้

การใช้ประโยค

ประโยคบอกเล่า ได้แก่ "...ขุน" พระเอกในเรื่องเป็นคนบ้านงานชีวิตมีแต่งงาน มีเพื่อนน้อย
มากในโทรศัพท์แทบจะไม่มีเบอร์ของใครเลยนอกจาก "เจ้" ที่เป็นคนรับงานให้ ตามปกสังคมของ
"ฟรีแลนซ์" จะเจอเพื่อนน้อยกว่าคนทำงานประจำที่มีเพื่อนเต็มสำนักงานไม่เหงา หนึ่งของ
"เต๋อ"..."

"...ลีลาการเล่าเรื่องของ "เต๋อ" ก็แปลกกว่าหนังที่เคยดู แทนที่เขาจะใช้ "ภาษาภาพ" อธิบาย
"ความคิด" ของ "ขุน" "เต๋อ" กลับใช้วิธีของละครช่อง 7 คือ ให้พระเอกพูดกับตัวเองส่งเสียงบอก
"ความคิด" ตลอดเวลา..."

ประโยคปฏิเสธ ได้แก่ "...ผมก็อยากดูเหมือนกับหนังอีกหลาย ๆ เรื่องที่อยากแล้วไม่ได้ดู
เพราะผมไม่ใช่ "คอหนัง" ที่ดูหนังเป็นประจำ และตามปกติก็แทบไม่ได้เข้าโรงหนังอยู่แล้ว..."

"...ชีวิตของคนทำงานฟรีแลนซ์ที่รับงานอิสระไม่มีเงินเดือนประจำ ถ้ามีงานก็มีเงิน ไม่มี
งานก็ไม่มีเงิน..."

การใช้สำนวน

สำนวนดั้งเดิม กลางแสกหน้า หามรุ่งหามค่ำ

สำนวนใหม่ คอหนัง

การใช้โวหารการเขียน

บรรยายโวหาร "... "เต๋อ" เขียนบทหนัง "วัยรุ่นพันธุ์ล้าน" แบบหามรุ่งหามค่ำจนผิวหนังเป็น
ผื่นคันเขาไปหาหมอโรงพยาบาลรัฐเจอหมอผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน เมื่อต้องมาสัมผัสตัวก็รู้สึก
เงินเขาจึงเกิดไอเดียอยากทำหนังเรื่องนี้ "ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ" ชื่อเรื่องบอกเนื้อ
เรื่องของหนังได้สมบูรณ์มาก เนื้อหาในหนังมีอยู่แค่นี้จริง ๆ ครับ เป็นชีวิตของคนทำงานฟรีแลนซ์

ที่รับงานอิสระไม่มีเงินเดือนประจำ ถ้ามีงานก็มีเงิน ไม่มีงานก็ไม่มีเงิน “ชุ่น” พระเอกในเรื่องเป็นคน บ้างงานชีวิตมีแต่งาน มีเพื่อนน้อยมากในโทรศัพท์แทบจะไม่มีเบอร์ของใครเลยนอกจาก “เจ้”...

สาธกโวหาร ลีลาการเล่าเรื่องของ “เต๋อ” ก็แปลกกว่าหนังที่เคยดู แทนที่เขาจะใช้ “ภาษา ภาพ” อธิบาย “ความคิด” ของ “ชุ่น” “เต๋อ” กลับใช้วิธีของละครช่อง 7 คือ ให้พระเอกพูดกับตัวเอง สั่งเสียงบอก “ความคิด” ตลอดเวลา

“...ผมได้ยื่นชื่อ “เต๋อ” นวพล ธำรงรัตนฤทธิ์ มานานแล้ว ทั้งในฐานะ “คนเขียนบท ภาพยนตร์” และผู้กำกับฯ หนังอินดี้ฝีมือดี แต่ไม่เคยดูหนังที่ “เต๋อ” กำกับฯ เลย พอ “เต๋อ” มาทำหนัง “ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ” กับค่ายจีทีเอช...”

การใช้โวหารภาพพจน์

ข้อบทความ อยากรู้...ผู้เขียน หม่อมเมืองจันทร์

การใช้คำ

คำที่มีความหมายโดยนัย ได้แก่ เชื้อน

คำนามธรรม ได้แก่ “...ไม่ใช่เรื่อง “โชค” หรือ “วาสนา” แต่เป็นเรื่อง “ความปรารถนา” ที่ไม่เท่ากันคนที่มีความปรารถนาอันแรงกล้า นั้น แทบจะคิดฝันแต่เรื่องนั้น สามารถลืมนั่นลืมนอนได้ เลยกลับ “ความสามารถ” และ “ความพยายาม”...”

คำเฉพาะกลุ่ม ได้แก่ คำไร สมการ

คำต่างประเทศ ได้แก่ โอเคีย เจิง

คำเลียนเสียงพูด ได้แก่ เอ่อ..จ่ายจี้จี้ด้วยครับ

การใช้ประโยค

ประโยคบอกเล่า ได้แก่ “...ทันทีที่เห็นหนังสือ “ข้าให้ชนะ” บนแผง ผมรีบหยิบทันที ไม่ใช่เพราะชื่อหนังสือ แต่เพราะชื่อคนเขียนครับ “คาซุโอะ อินาโมริ” แต่เป็นผู้ก่อตั้งบริษัทเคียวเซว่า ผมเฉย ๆ ครับ แต่ที่ต้องรีบหยิบเพราะตำแหน่งนี้ของเขา “ผู้อยู่เบื้องหลังการฟื้นคืนชีพอย่างน่าอัศจรรย์ของสายการบิน JAL”..”

ประโยคคำถาม ได้แก่ “...จำเรื่อง “ทัศนคติ” ที่ผมเขียนถึงนายอินามอริคนนี้ได้ไหมครับ ตอนที่ไปกอบกู้ JAL ที่ล้มละลาย ต้องเข้าแผนฟื้นฟูกิจการ และออกจากตลาดหลักทรัพย์ “อินามอริ” อายุ 78 ปี..”

ประโยคปฏิเสธ ได้แก่ “...“วิธีการ” สร้างเขื่อนไม่สำคัญเท่ากับ “ความอยาก” สร้างเขื่อน เราต้องมีความปรารถนาอันแรงกล้าขึ้นมาก่อน...”

“... “มัสลิจิยะ” ยืมเงิน ๆ “บอกตามตรงนะครับ ผมก็ไมรู้เหมือนกันว่าต้องทำอะไร แต่ผมก็อยากสร้างมันขึ้นมาให้ได้” เหมือนตอบไม่ตรงคำถาม เหมือนไม่ได้ตอบ...”

การใช้จำนวน

การใช้โวหารการเขียน

บรรยายโวหาร ได้แก่ “...นั่น เขาเริ่มต้นแก้ปัญหาด้วยการปรับ “ทัศนคติ” ของพนักงาน ด้วยสมการง่าย ๆ ผลลัพธ์ของงาน = ความสามารถ × ความพยายาม × ทัศนคติ เขาใช้เครื่องหมาย “×” ไม่ใช่ “+” นอกจากนั้น เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละหัวข้อ ก็ไม่เหมือนกัน “ความสามารถ” เขา

ให้ 0 – 100 “ความพยายาม” ให้ 0 – 100 เหมือนกัน แต่ “ทัศนคติ” “อิทธิพล” ให้คะแนนตั้งแต่ - 100 ถึง 100 เมื่อใช้เครื่องหมาย “x” “ทัศนคติ” จึงมีความสำคัญมาก...”

ศาสตราจารย์ ได้แก่ “...ในมุมมองกลับกันถ้าพนักงานคนนี้มี ความพยายาม และความสามารถ ดีมาก แต่ “ทัศนคติ” เป็น “ลบ” เครื่องหมายลบจะดึง ความพยายาม และความสามารถของเขาไป อีกทางเลย พนักงานคนนี้จะน่ากลัวมาก นึกถึงคนเก่ง ที่ขี้โกงสิครับ บริษัทเจ๊งได้ง่าย ๆ เลย “ทัศนคติ” จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก..”

“...ตอนที่ “ต๊อบ” ทำสาหร่ายทอดกรอบ” ตอนเริ่มต้นขายดีมาก เขาอยากนำสาหร่าย “ถั่ว ถั่วเขียว” ไปขายใน “เซเว่นอีเลฟเว่น” พอเซเว่นฯ อนุมัติ เขามีปัญหาเรื่องการสร้างโรงงาน เพราะ ต้องใช้เงินทุน กู้แบงก์ก็ไม่ว่าน เหตุผลที่ไม่อนุมัติ ไม่ใช่เรื่องความเป็นไปได้ของโครงการ แต่เป็นเรื่อง “อายุ” ตอนที่ “ต๊อบ” อายุแค่ 19 ปี แต่เพราะภาพฝันของ “ต๊อบ” ชัดเจน และมีความปรารถนาอันแรงกล้าผลักดัน “ต๊อบ” พยายามหาทางทุกอย่างที่จะเงินมาลงทุนให้ได้ สุดท้ายเขาก็เลือกการขาย “เกล็ดถั่วถั่วเขียว” ที่มีอยู่ 30 สาขาตามห้างต่าง ๆ ได้เงินมา 6 ล้านบาทเพื่อสร้างโรงงานครับ...”

การใช้โวหารภาพพจน์

ข้อบทความ การลงทุน ผู้เขียน หม่อมเมืองจันท

การใช้คำ

คำที่มีความหมายโดยตรง ได้แก่ ป่า

คำที่มีความหมายโดยนัย

คำแสดงอารมณ์ได้แก่ “...บ๊ะเจ้า สงสัยอยู่นานแล้วว่าทำไมนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์จึงยอมจ่ายค่าที่ดินแพงขนาดนี้...”

คำเฉพาะกลุ่ม ได้แก่ ดันทุน ทำเล

คำภาษาต่างประเทศ ได้แก่ คอนโดมิเนียม ทาวน์โฮม

การใช้ประโยค

ประโยคบอกเล่า ได้แก่ “...คนนิยมภาพของศิลปินคนนี้จะอะลงทุนแล้วราคาขึ้น เขาก็ซื้อเช่นเดียวกับ “กระเป๋” หญิงจะซื้อเพราะความพอใจ แต่เวลาบอก “สามี” เธอจะบอกว่าเป็นการลงทุน เพราะยิ่งนานวันราคายิ่งขยับขึ้น ซึ่งก็เป็นเรื่องจริง แต่ที่ไม่จริง ก็คือเธอซื้อเรื่อย ๆ ไม่เคยขายเลย...”

ประโยคคำถาม ได้แก่ “...เคยสงสัยไหมครับว่าทำไมพระเครื่ององค์หนึ่งจึงมีราคาเป็นล้าน บางองค์สูงถึงห้าสิบล้านบาท หรือเคยสงสัยไหมว่าทำไมภาพเขียนของศิลปินดัง ๆ จึงราคาเป็นล้าน ซึ่งถ้าศิลปินดังระดับโลกด้วยกันเป็นพันล้านบาท หรือเคยสงสัยไหมครับว่าทำไมกระเป๋ของผู้หญิงใบหนึ่งจึงมีราคาเป็นแสน...”

“...อย่างพระสมเด็จบางขุนพรหมไม่เห็นมีใครพูดเรื่องความศักดิ์สิทธิ์มากเท่าไร...”

ประโยคปฏิเสธ ได้แก่ “...ไม่มีผลต่อความเป็นไปได้ของโครงการ ไม่เหมือนกับค่าก่อสร้างที่เป็นต้นทุนหลัก 60 % ถ้าเพิ่มขึ้น 10 % ต้นทุนรวมจะเพิ่มขึ้น 6 %...”

การใช้สำนวน

การใช้โวหารการเขียน

บรรยายโวหารได้แก่ “...ดังนั้นเวลานักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ซื้อที่ดิน เพื่อทำคอนโดมิเนียม เขาจึงยอมทุ่มเงินซื้อที่ดินแพง ๆ ถ้าทำเลดี เพราะราคาที่ดินที่ขยับขึ้น มีผลต่อต้นทุนโครงการน้อยมาก นั่นคือ เหตุผลที่ทำให้ที่ดินกลางเมืองแพง จากตารางวาดด้านล่าง เป็นด้านหัว และเชื่อว่าอีกไม่กี่ปี เราคงเห็นราคาตารางวาละ 2 ล้านบาทแน่นอน...”

ศาสตราจารย์ ได้แก่ “...ผมจะนึกถึงความผิดพลาดของ “ป้า” ทุกครั้ง ทำไมหรือครับ หลาย
คนอาจไม่รู้ว่าครอบครัวของผมมีที่ดินใกล้กับถนนสุขุมวิทประมาณ 60 ไร่ ถ้าคิดราคาตารางวาละ
ล้านก็ “มหาเศรษฐี” ค่ะ นี่เองแต่บังเอิญ “ป้า” เลือกผัดไปหน่อยไปเลือกซื้อที่ดินถนนสุขุมวิท
เหมือนกัน แต่อยู่ที่จังหวัดจันทบุรี จากตารางวาละล้านก็ลดลงนิดหน่อยเหลือไร่ละ 2 – 3 แสน เคย
นึกเล่น ๆ ว่าถ้า “ป้า” เป็นเจ้าของที่ดินริมถนนสุขุมวิทแถวทองหล่อ...”

การใช้โวหารภาพพจน์

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ ๑ กลวิธีการเขียนบทความ

ข้อบทความ คัดจากคำคม ผู้เขียน หม่อมเมืองจันท

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

“คิดจากคำคม” เป็นการเป็นการตั้งชื่อจากการเปรียบเทียบ โดยเอาสาระสำคัญของเรื่องมาให้ความหมาย ใน บทความเรื่องนี้ได้นำเอาคำพูดที่เป็นหลักในการทำงานของของนักธุรกิจมาเขียนขยายความใช้หลักการโดจิงคำเนิงงานให้ประสบความสำเร็จโดยยกคำพูดของ คุณวรวุฒิ อุ๋นใจ และคุณอาณัติ จ่างตระกูล มากล่าวในบทความ

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความนำที่เป็นเรื่องเล่า ได้เล่าว่าตนเองได้ร่วมกันทำสถาบันพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เชิงธุรกิจ กับ โจ้ ธนา เขียรอัจฉริยะ

“ตอนนี้ชีวิตของผมอยู่ในห้องเรียนเป็นประจำเพราะ ABC (Academy of business creativity) หรือสถาบันพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เชิงธุรกิจที่ผม และ “โจ้” ธนา เขียรอัจฉริยะ ร่วมกันทำขึ้นมาสนุก ๆ ตอนนี้แตกแขนงไปมากมาย

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง โดยยกตัวอย่าง คำพูดคุณวรวุฒิ อุ๋นใจ และ ของ คุณอาณัติ จ่างตระกูล

“มีสิ่งเดียวที่ผู้บริหารต้องทำ คือ Do the right thing ทำในสิ่งที่ถูกต้อง” เป็นคำพูดของคุณวรวุฒิ อุ๋นใจ บอสใหญ่ของ “เซ็นทรัลออนไลน์ – บีทูเอส” และ “ออฟฟิศเมท” เขาบอกว่าเป็นหลักการบริหารที่เขาได้จากการเรียนที่ “นิค้า” ฟังดูเหมือนกำปั้นทุบดินแต่ “จริง” มาก

“คนที่อยู่ข้างหน้าสำคัญที่สุด” เป็นคำพูดของคุณอาณัติ จ่างตระกูล อดีตผู้บริหารของ “ซัมซุง” ปัจจุบันเป็นบอสใหญ่ของ “เพาเวอร์บาย” คนนี้เก๋มาครับ ทั้งกลยุทธ์ธุรกิจ และหลักการบริหารคนบางเรื่องฟังดูเหมือนเป็นหลักง่าย ๆ แต่สำคัญมากจากประสบการณ์การทำงานของผมฟังปั้บรู้เลยว่า “ของจริง”

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบสรุปความคิด

การลงมือเขียนหนังสือเป็นเล่มคงไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้ พอดคิดได้ผลก็ปรับโหมดความคิดใหม่ทันที ตั้งคำถามง่าย ๆ “อะไรอยู่ตรงหน้า” แล้วคิดแบบคุณอาณัติ “สิ่งที่อยู่ตรงหน้าสำคัญที่สุด”

บทความ ระฆังแห่งชีวิต ผู้เขียน หนูเมื่องจันท

กถาวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

ระฆังแห่งชีวิต ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้แนวคิดสำคัญหรือแกน (Theme) ของเรื่อง บทความนี้ได้กล่าวถึง ชีวิตของหมอด้ม ที่ทำงานรักษาคคนไข้ในโรงพยาบาล ให้รักษาสุขภาพเพราะชีวิตนี้สิ่งที่สำคัญคือสุขภาพกับการทำใจกับสิ่งที่เปลี่ยนแปลง

กถาวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นคำปราศรัย

ผมเชื่อว่าเสมอว่าชีวิตของแต่ละคนก็เหมือนกับนิยายเล่มหนึ่งไม่ว่าคนที่ประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลว ชากจนหรือร่ำรวย ล้วนมีแง่มุมที่น่าสนใจแตกต่างกันแต่สิ่งที่ “ชีวิต” ต่างจาก “นิยาย” คือ “นิยาย” นั้นมีคนแต่งเรื่องให้แต่ “ชีวิต” ...เราเขียนเอง เล่นจริง เจ็บจริง

กถาวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการบรรยาย

เริ่มด้วยการเล่าเรื่องด้วยการสั้นระฆังเล็ก ๆ เขาถามทุกคนว่าตอนเด็ก ๆ เคยไปทัศนศึกษาไหม เวลาไปทัศนศึกษาจะมีนักเรียนอยู่ 3 กลุ่ม กลุ่มแรก จะรีบเดินดูสถานที่นั้นอย่างตะเิดชิด พอเสร็จก็เล่น หรือซื้อของ กลุ่มที่สอง จะรีบดู และรีบกลับมามาเล่น กลุ่มที่สาม จะเล่นเป็นหลักพอใกล้หมดเวลาก็รีบเดินไปดู และส่วนใหญ่จะดูได้ไม่ครบ

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

บางคนเล่าเรื่องการลดความอ้วน พร้อมกับเล่นฮูลาฮูปไปด้วยตลอด 15 นาที ไม่อยากจะบอกเลยว่าผมเป็นแฟนคลับช่วง TALENT TALK ชอบมากกว่าการฟังวิทยากรอีกครับ เพราะเรื่องราวของแต่ละคนสคมมากเหมือนตอนที่ผมอ่าน “โคเกียว ไมมีชา” หนังสือเล่มแรกของ “นิ้วกลม” สดใหม่ และอร่อย

กถาวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

“หมอด้ม” บอกว่าชีวิตของเราก็เหมือนกับการไปทัศนศึกษาในวัยเด็ก ลองทบทวนดูว่าใครใช้ชีวิตแบบไหน เราไม่รู้ว่าวันสุดท้ายของชีวิตจะมาเมื่อไรครับ “หมอด้ม” กำลังเตือนทุกคนว่าชีวิตจริงไม่มี “ฟินาเล่” แล้วเขาก็หยิบระฆังเล็ก ๆ ใบเดิมมาส่งอีกครั้ง เป็น “ระฆังแห่งชีวิต”

บทความ ราคา "ความคิดถึง"ผู้เขียน หนู่มเมืองจันทร์

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

ราคา "ความคิดถึง"ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้แนวคิดสำคัญหรือแกน (Theme) ของเรื่อง บทความนี้ได้กล่าวถึงภาพยนตร์เรื่อง ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ เอามาเป็นตัวอย่าง ยกเว้นเราต้องรักษาสุขภาพอย่างเพียงคิดหาเงินควรมีสภาพที่ดีเพื่อคนที่เรารักถึง

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นเรื่องเล่า

ราคา "ความคิดถึง ผมเดินออกจากโรงหนังด้วยความรู้สึกแปลก ๆ “เด้อ” นวพล เล่นงาน ผมเข้าแล้ว ผมได้ยินชื่อ “เด้อ” นวพล ช่างตัดนฤทธิ์ มานานแล้ว ทั้งในฐานะ “คนเขียนบท ภาพยนตร์” และผู้กำกับฯ หนังสือดีมีมือดี แต่ไม่เคยดูหนังที่ “เด้อ” กำกับฯ เลย

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

“พี่แก้ง” จิระ มะลิกุล เคยเล่าที่มาของหนังเรื่องนี้ให้ฟังเหมือนที่ผมเขียนไปเมื่อครั้งก่อน “เด้อ” เขียนบทหนัง “วัยรุ่นพันธุ์บ้าน” แบบห้ามรุ่งห้ามคำจนผิวหนังเป็นคันคันเขาไปหาหมอ โรงพยาบาลรัฐเจอหมอผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน เมื่อต้องมาสัมผัสตัวก็รู้สึกเงินเขาจึงเกิดไอเดียอยากทำหนังเรื่องนี้ “ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ”

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

ผมเดินออกจากโรงหนังด้วยความรู้สึกอึดอัด และระมัดระวังตัว เดินข้ามถนนก็ระวัง นักรดก็บอกคนขับให้ขับช้า ๆ “เพราะผมมีคนที่คิดถึงรออยู่”

บทความ อยากกก...ผู้เขียน หุ่นเมืองจันท

กถาวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

“อยากกก...”บทความนี้เป็นการตั้งชื่อเรื่องให้คมคาย เก๋ แปลก สะดุดใจ ขวณจน สนเทห์ มีการใช้ตัวสะกดเพิ่มเพื่อให้ผู้อ่านลากเสียงให้ยาวขึ้น ทำให้สะดุดตาสะดุดใจผู้อ่าน

กถาวิธีการเขียนส่วนนำ

ความนำที่เป็นเรื่องเล่า

ทันทีที่เห็นหนังสือ “ข้าให้ชนะ” บนแผง ผมรีบหยิบทันที ไม่ใช่เพราะชื่อหนังสือ แต่เพราะชื่อคนเขียนครับ “กาสุ โอะ อินาโมริ” แต่เป็นผู้ก่อตั้งบริษัทเคียวเซร่า ผมเฉย ๆ ครับ แต่ที่ต้องรีบหยิบเพราะตำแหน่งนี้ของเขา “ผู้อยู่เบื้องหลังการฟื้นคืนชีพที่น่าอัศจรรย์ของสายการบิน JAL”

กถาวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

“ด๊อบ” เจ้าแกนน้อย ก็เคยพูดประโยคคล้ายกันนี้ มีคนถามว่า ถ้ามีไอเดียดี ๆ และอยากทำธุรกิจนี้มาก ๆ แต่ไม่มีเงินเขาจะหาเงินมาจากไหน “ด๊อบ” บอกว่าถ้าเรามีความอยากทำที่มากพอเรา จะพยายามหา “ทาง” จนเจอเอง คือ จะค้นจนสุดชีวิตเพื่อจะทำมันให้ได้นี่ถึง

กถาวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

“ความอยาก” คือ “ทัศนคติ” อย่างหนึ่ง อยากทำ และคิดว่าเราทำได้ “ทัศนคติ” + 100 ทำ

อะไรก็ตามที่

บทความ การลงทุน ผู้เขียน หม่อมเมืองจันท

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

“การลงทุน” เป็นกลวิธีในการตั้งชื่อเรื่องตรงๆตามเนื้อหาสาระ ในบทความนี้ได้กล่าวถึงวิธีการลงทุนแบบต่างๆที่ทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นคำถาม

เคยสงสัยไหมครับว่าทำไมพระเครื่ององค์หนึ่งจึงมีราคาเป็นล้าน บางองค์สูงถึงห้าสิบล้านบาท หรือเคยสงสัยไหมว่าทำไมภาพเขียนของศิลปินดัง ๆ จึงราคาเป็นล้าน ยิ่งถ้าศิลปินดังระดับโลกด้วยกันเป็นพันล้านบาท หรือเคยสงสัยไหมครับว่าทำไมกระเป๋าของผู้หญิงใบหนึ่งจึงมีราคาเป็นแสน

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

ผมจะนึกถึงความผิดพลาดของ “ป้า” ทุกครั้ง ทำไมหรือครับ หลายคนอาจไม่รู้ว่าครอบครัวของผมมีที่ดินใกล้กับถนนสุขุมวิทประมาณ 60 ไร่ ถ้าคิดราคาตารางวาละล้านก็ “มหาเศรษฐี” ดี ๆ นี่เองแต่บังเอิญ “ป้า” เลือกผิดไปหน่อยไปเลือกซื้อที่ดินถนนสุขุมวิทเหมือนกัน แต่อยู่ที่จังหวัดจันทบุรี จากตารางวาละล้านก็ลดลงนิดหน่อยเหลือไร่ละ 2 – 3 แสน

ขยายโดยการตั้งคำถาม

เคยสงสัยไหมครับว่าทำไมราคาที่ดินกลางเมืองจึงราคาสูงลิบตารางวาละล้าน ถ้าสุดขั้วสูงขึ้นไปถึงล้านห้าแล้ว ตอนที่เห็นราคาที่ดินสูงถึงตารางวาละล้านบาท ผมไม่นึกว่าราคาจะขยับขึ้นไปได้อีก หรือถ้าขยับก็คงจะขยับขึ้นช้า ๆ แต่แป๊บเดียวราคาที่ดินก็ขยับขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ไม่ถึงปี ขึ้นไปถึงล้านห้า

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

ยังเคยบอกเพื่อน ๆ เลยกว่าถ้า “ป้า” เลือกที่ดินถูกแปลงผมคงมีคนรับใช้เยอะมาก มีพี่เลี้ยงประจำตัวเรียกว่า “คุณหนู” ไปเมืองนอกตั้งแต่เล็ก แล้วเราจะไม่รู้จักกัน “เพราะพวกเอ็งกับคุณหนูอย่างข้าจะอยู่คนละชนชั้นกัน” พูดจบก็ตบไหล่เพื่อน “พวกเอ็งโชคดียิ่ง ๆ” ไม่เล่าต่อนะครับว่าเหตุการณ์หลังจากนั้นเป็นอย่างไร เพื่อนสำนึกในบุญคุณหรือไม่ มันไม่สุภาพครับ

บทความ ความรัก - ความหวัง - The Down ผู้เขียน หนุ่มเมืองจันทร์

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

ความรัก - ความหวัง - The Down เป็นกลวิในการตั้งชื่อเรื่องเป็นนามธรรมในบทความนี้ ได้กล่าวถึง เรื่องราวความรัก ความหวังของตัวละครในภาพยนตร์ เรื่อง The Down (เดอะดาวน์ เป็นคนธรรมดาที่น่าสงสารไป)

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นเรื่องเล่า

เมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา นิตยสาร a day ครอบคลุม 15 แสดงว่าผมเจอผู้ชายคนนี้มีมา 15 ปี แล้ว “โหน่ง” วงศ์ทะนง ชัยณรงค์สิงห์ ยังจำได้ถึงวันที่เขาชอบโครงการนิตยสารเล่มนี้มาเล่าให้ฟัง พร้อมกับรูปแบบธุรกิจใหม่ ระดมเงินทุนจากผู้อ่านเพื่อมาทำหนังสือมันเป็นคนพื้นที่บ้าง

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

“โหน่ง” บอกว่า สิ่งหนึ่งที่เขาประทับใจมากที่สุดในการถ่ายทำ นั่นคือ “ความรัก” ของแม่ ทุกคนเสียสละทุกอย่างในชีวิตเพื่อลูก ไม่มีใครคิดว่าเธอโซคร้าย ลูกคือของขวัญที่มีค่าที่สุดในชีวิต ความรักของแม่เป็น “ความรัก” ที่ยิ่งใหญ่มากรับ ส่วน “อีฟ” จริยา มุ่งวัฒนา โปรดิวเซอร์บอกว่า สิ่งที่ได้จากการทำหนังเรื่องนี้คือ “ความหวัง” พ่อแม่ของเด็กดาวน์ๆ ทุกคนมีพลังแห่งความหวัง ที่ยิ่งใหญ่ เพราะเขา “ความหวัง” เด็กเหล่านี้จึงมีชีวิตที่ดีขึ้น

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

ใครที่ต้องการพลังแห่ง “ความรัก - ความหวัง” และ “ความเชื่อ” The Down ช่วยคุณได้ 15 ตุลาคมนี้ ไปดูอะครัน

บทความ แปลบรรทัดครึ่ง ผู้เขียน หนุ่มเมืองจันท

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

แปลบรรทัดครึ่ง เป็นกลวิธีในการตั้งชื่อตามตัวเอกหรือตัวสำคัญของเรื่อง ในบทความนี้ได้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ หนังสือเล่มหนึ่ง ที่มีชื่อหนังสือว่า แปลบรรทัดครึ่ง

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นเรื่องเล่า

มีเรื่องเล่า 4 เรื่อง อยากเล่าให้คุณฟังเป็นเรื่องสั้น ๆ ครั้น เรื่องแรก “ถ้าบริษัทคุณมีปัญหา เรื่อง “สินค้าคงคลัง” (Inventory) คุณจะปรึกษาใคร ครูในวงการของคุณ จ้างที่ปรึกษาคือใหม่ หรือว่าแค่เดินไปคุยกับเจ้าของ “ร้านดอกไม้ม” หรือร้าน “ซูชิ” ที่ลมหายใจเข้า – ออก คือการบริหาร Inventory ให้มีสินค้าเพียงพอ และไม่เน่าเสียก่อน

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

ได้มีโอกาสดูรายการ “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” ของเวิร์คพอยท์ สัมภาษณ์ “พีเอก” เจ้าของ บิวตี้ เจมส์ รายได้ปีละ 8 พันล้าน แถบบอกว่า “เสียงที่สุดคือคิคเคอะ” แถบขายธุรกิจไปเมืองจีนโดยส่งลูกน้องไปเลย แล้วค่อยตามถามว่าอะไรเวิร์ก ไม่เวิร์ก ค่อย ๆ ปรับกันไป ถ้ามัวแต่นั่งใน “ห้องประชุม” คิดไปคิดมา คนอื่นจะแย่งไปทำก่อน

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบคำถาม

มันมีความเสี่ยงเช่นกันในการ “ไม่ทำสิ่งที่รัก” หนึ่ง คุณจะท้อแท้ เลิกทำไปเสียก่อน สอง คนที่รักในสิ่งนั้นจะทำได้ดีกว่าคุณ คุณจะแพ้ ในที่สุด “การไม่เท่าในสิ่งที่รัก” จึงเสี่ยงเช่นกัน “คุณว่าจริงไหม”

บทความ ความจริงใจ ผู้เขียน หม่อมเมืองจันท

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

“ความจริงใจ” เป็นกลวิธีในการตั้งชื่อเรื่องเป็นนามธรรมในบทความนี้ได้กล่าวถึง คำถามที่ตอบด้วยความจริงใจกับถูกใจผู้ถาม

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นเรื่องเล่า

วันศุกร์ที่ผ่านมา ผมทำพิธีเปิดตัวหนังสือเล่มใหม่อย่างเป็นทางการ “การสิ้นสุดของสิ่งหนึ่ง คือ การเริ่มต้นของสิ่งใหม่เสมอ” พิธีกรรมก็เรียบง่ายมากเลย คือ ชวน “ก้า” อริณธรณ์ มานั่งคุยกัน บรรยายภาศในงานสนุกมากครับ

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

วันก่อนผมฟัง “โหน่ง” วงศ์ทะนง ชัยณรงค์สิงห์ คุยกับ ABC TALENT มีตอนหนึ่งเขาเล่าเรื่องตอนที่เขาเลือกทำนิตยสาร เพราะเขารู้ว่าเขาชอบงานหนังสือ เวลาเจอคำถามจากน้อง ๆ ที่ถามว่าเขาไม่รู้ว่าชอบอะไร “โหน่ง” จะแปลกใจว่าทำไมตัวเราจึงไม่รู้ว่าเราชอบอะไรจริง ๆ ก็น่าแปลกนะครับ ตัวเราเองทำไมไม่รู้ว่าตัวเราชอบอะไร

ขยายโดยการตั้งคำถาม

อย่างวันนี้ คำถามแห่งชีวิตของผม คือ “เราลาออกมาทำไม” การใช้ชีวิตในวันนี้คือ “คำตอบ” ใช่หรือไม่ ถ้าไม่ใช่ เราจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร ณ วันนี้

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

เวลาที่เราเจอปัญหาหนัก ๆ ก็เหมือนกับเราเจอประตูบานใหญ่ปิดกั้นอยู่ คำถามที่ดี ก็คือ “กุญแจ” ที่จะไขประตูบานนี้ออกไปเพื่อเจอกับแสงสว่าง ส่วน “จุดฟูลสต็อป” นั้น จะอยู่ท้ายประโยคมีหน้าที่บอกว่าประโยคนี้สมบูรณ์แล้ว ครบถ้วนสมบูรณ์เมื่อไรก็ “จุด” ได้ทันครับ คำถามที่ดีจึงเปรียบเสมือนกุญแจที่ทำให้ชีวิตมีความสุข คำถามแห่งชีวิต

บทความ ความเชื่อ ผู้เขียน หนุ่มเมืองจันทร์

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

“ความเชื่อ” เป็นกลวิธีในการตั้งชื่อเรื่องเป็นนามธรรมในบทความนี้ได้กล่าวถึง การทำธุรกิจ โดยการใช้เชื่อนั้นของผู้บริโภค

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นคำถาม

เคยมีคนถามว่าเราจะสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าได้อย่างไร ตามทฤษฎีจะตอบว่าอย่างไร ไม่ทราบครับ แต่จากประสบการณ์ของผม สิ่งที่เราสร้าง “มูลค่าเพิ่ม” ให้กับสินค้าที่ดีที่สุด มีอยู่ 2 อย่าง “ศิลปะ” และ “ความเชื่อ”

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

มุมหนึ่ง ที่ผมชอบมากใน “เดี่ยว 11” ของ “โน้ต” อุดม แต่พานิช คือ การเสนอแนวคิดเรื่อง “สินค้าโอท็อป” รูปแบบใหม่จาก 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ เป็น 1 ตำบล 1 ของศักดิ์สิทธิ์ ให้แต่ละตำบลในเมืองไทยคิดค้นว่า ที่บ้านเรามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรบ้าง แล้วให้โปรโมทเป็น “โอท็อป”

ขยายโดยการบรรยาย

จาก 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ เป็น 1 ตำบล 1 ของศักดิ์สิทธิ์ ให้แต่ละตำบลในเมืองไทยคิดค้นว่า ที่บ้านเรามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรบ้าง แล้วให้โปรโมทเป็น “โอท็อป” ประจำตำบล แค่นี้ตามก็สนุกแล้ว ที่ระยองอาจมี “นางผีเสื้อสมุทร” เมืองจันทร์ อาจมีต้นทุเรียนพันปี แต่คงสู้กาฬสินธุ์ไม่ได้ เพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจจะเป็น “โคโนเสาร์” ศักดิ์สิทธิ์ระดับระดับล้านปี

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

เขาบอกว่าเมื่อเราจะมีโรงแรมทั้งที่ เราควรจะเลียนแบบตระกูลใหญ่ของโลกที่ใช้นามสกุลของตัวเองเป็นชื่อโรงแรม แบบโรงแรมฮิลตัน นั่นคือที่มาของ “สุเน็คดาโฮสเทล” แต่หลังจากนั้นไม่นาน พอโรงแรมเริ่มดังก็มีคนโทรศัพท์มาไว้วาย “นกดล” “ทำไมคุณเอานามสกุลของผมไปตั้งเป็นชื่อโรงแรม” “นกดล” ตกใจ “สุเน็คดาเป็นนามสกุล ของผมครับ” อีกฝั่งหนึ่งยังโกรธ ยืนยันว่านามสกุลของเขาตั้งแต่รุ่นคุณพ่อ มีตัวตนชัดเจน “นกดล” ก็ย้อนกลับว่าของเขาก็มีตัวตน “นามสกุลของคุณใครตั้งให้” คนนั้นถาม “พระตั้งให้ครับ” นกดลตอบ “พระที่ไหน” เสียงยังโกรธ “จะเชิงเทราครับ” “วัดไหน” เขารุกไล่ “นกดล” บอกชื่อวัด ปลายสายอิงไปนิกแล้วพูดเสียงอ่อย ๆ “อ้าว...วัดเดียวกัน”

บทความ ชนะ "ที่สุด" ผู้เขียน หนุมเมืองจันท

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

ชนะ “ที่สุด” ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้แนวคิดสำคัญหรือแกน (Theme) ของเรื่องในบทความนี้ได้กล่าวถึงการแข่งขันกีฬา การเลือกตั้ง ที่ผู้ชนะจะเป็นผู้ชนะอย่างมีความสุขเมื่อให้กำลังใจและไม่ซ้ำเติมผู้แพ้

กลวิธีการเขียนส่วนนำ

ความน่าที่เป็นเรื่องเล่า

วันก่อนอ่านบทสัมภาษณ์ของ “อาร์แซน เวนเกอร์” ยอดผู้จัดการทีมของอาร์เซนอลซึ่งเคยทำทีมสโมสรที่ญี่ปุ่นมาก่อนเขาให้สัมภาษณ์นิตยสารเลกซ์ สपोर्टแอนด์ สไตล์ มีประโยคหนึ่งที่ผมชอบมาก เขาบอกว่ามีสิ่งหนึ่งในกีฬาที่ไม่ชอบของญี่ปุ่นที่เขาชอบมาก คือเมื่อการแข่งขันเสร็จสิ้นลงผู้ชนะจะไม่ดีใจ จนออกนอกหน้า “เพื่อให้เกียรติผู้แพ้”

กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง

ขยายโดยการบรรยาย

ทุกคนต้องการชัยชนะ “แต่มีเพียงทีมเดียวที่ชนะ” “เวนเกอร์” คงหมายความว่าเมื่อมีเพียงทีมเดียวที่ชนะ ทีมที่เหลือทั้งหมดก็ต้องพ่ายแพ้ ในมุมมองของการแข่งขันกีฬา เมื่อทุกคนอยากชนะทุกคนก็ต้องเล่นอย่างเต็มที่ การแข่งขันจะสนุกคนดูจะชอบ “ชนะ” หรือ “แพ้” เป็นเรื่องปกติของการแข่งขันกีฬา

ขยายโดยการยกตัวอย่าง

“ซูจิ” คงเห็นบทเรียนจากประเทศเพื่อนบ้านเธอ จึงระมัดระวังคำพูดเป็นอย่างยิ่ง “ซูจิ” นั้นรู้ว่า “ชัยชนะ” ในสนามเลือกตั้งเป็นแค่ “จุดเริ่มต้น” เส้นทางแห่งความปรองดองและสมานฉันท์นั้นอีกยากไกลทุกอย่างก้าวต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง

กลวิธีการเขียนสรุป

ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย

ถ้าใครใช้ชีวิตเหมือนกับการเล่นกีฬาแสวงหาความเป็น “ที่สุด” ในทุก ๆ เรื่องชีวิตก็คงเหนื่อย แต่ถ้าเราไม่ทำ “ชีวิต” ให้เป็น “กีฬา” ไม่ต้อง “ที่สุด” แค่ว่าพอ ไม่ต้องเร็วที่สุด แค่ว่าฝึกฝน คิดนิดเดียว ความสุขแห่งชีวิตก็เปลี่ยนทันที